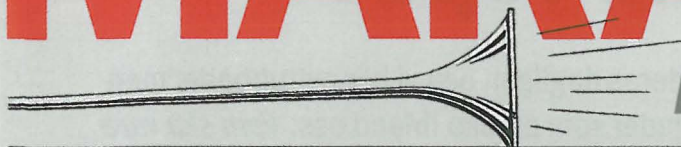

MARANATA!

Du vår Herre kom

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

Folke Jacobsson, Arne Imsen och Astrid Wallin - tre maranatavittnen som fullbordat sitt lopp.

Vem ska ropa?

Arvet från väckelsepionjärerna förpliktat sid 2-9

Roger, Emanuel, Linus, Paulus och Sebastian - fem maranatavittnen som rycker fram!

UR INNEHÅLLET**LEDARE***Vem ska ropa?* 2**PREDIKAN***Se brudgummen kommer!* 4
Vilket är det värsta begäret? 14**MISSION***Glad över erfarenheten* 22
Reserapport Kirgizistan 26**REPORTAGE***Du är ingen kristen!* 10
Maranata på bokmässan 18**ARTIKLAR***Trumpet med tydlig signal* 8
Apropå ... 16**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**
stina.fridolfsson@maranata.st**REDAKTION****Ulla Näsholm**
ulla.nasholm@maranata.st**Mikael Eliasson**

mikael.eliasson@maranata.st

Berno Vidén

berno.viden@maranata.st

OMSLAGSBILDER**Thommy Jacobson, Mikael Eliasson, Stina Fridolfsson****ADRESS**Bällstavägen 100
Box 201 34
161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39**INTERNET**Hemsida: www.maranata.st
E-mail: info@maranata.st**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5 Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**
Bromma 2000

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.**©MARANATA!**

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Vem ska ropa?

Våra sinnen bombarderas dagligen och vi blir avtrubbade, men frågan kvarstår och ljuder som ett eko ibland oss: *Vem ska vara med och genom sitt liv ropa ut den sista tidens maranatabudskap?*

FÖR SNART TVÅ ÅR SEDAN lämnade profeten och förkunnaren Arne Imsen jordelivet. Tomrummet efter denne Herrens tjänare, det budskap han förkunnade och förkroppsligade, är svårt att beskriva. Under bakomliggande månad har ytterligare två av församlingens eldsjälur efter avslutad tjänst fått flytta hem till Gud, nämligen *Folke Jacobsson* och *Astrid Wallin*.

FOLKE JACOBSSON har allt sedan sin ungdom, då han på ett radikalt sätt mötte Jesus till frälsning, varit en väckelsens bärare, som i tid och otid trädde fram, och frambar ett skarpt, profetiskt budskap. Maranataropet brann som en förtärande eld i hans bröst. Han var den som alltid stod i främsta ledet, full av inspiration och nitälskan för Guds verk, vare sig det handlade om att demonstrera inför Riksdagens ledamöter mot ogudaktiga lagar som debatterades eller att protestera mot kyrkoekumenikens förödande konsekvenser för sann kristendom.

Om talarstolen fanns i den traditionella möteslokalen eller utanför entrén till Filadelfiakyrkan eller någon annan kyrklig samlingsplats, var av underordnad betydelse. Det viktigaste var att varningssignalerna fick ljuda med tydlighet så att ingen sedan skulle kunna säga; 'Jag visste inte'. Ämnena var många men genomsyrades alltid av det himmelska hoppet; 'Se, Han kommer på skyarna!'

Broder Folke var en frisk åder som pulserade och inspirerade hela församlingen till aktivitet. Även då det gällde byggnationen av församlingens missionscenter i Bromma så skedde det med Folke som trosvis arbetsledare. Ända in i det sista var han med och trots sin svåra sjukdom engagerade han sig i det praktiska arbetet.

Från 80-talet blev även missionen i Öst en hjärteangelägenhet för honom. Många är de resor och uppoffringar som gjorts för att möjliggöra evangeliets spridande till det gamla Sovjet. Genom Folkes out-

tröttliga arbete har idag flera av församlingens ungdomar beretts möjlighet att gå in genom den dörr som idag står öppen mot Öst.

ASTRID WALLIN var även hon en kämpe som gav sitt liv i evangelijs tjänst. Nu vilar hon ut bland de Heliga som gått före, i väntan på uppståndelsens morgon. Hennes kolportörverksamhet saknar motstycke. Ända sedan Maranataväckelsen bröt fram i landet har hon varit en av de mest ivriga och uthålliga missionärer församlingen haft.

Genom systematiskt arbete och med telefonkatalogen som hjälpmedel, sökte hon upp den hon skulle besöka. Då hon för en del år sedan p.g.a. kroppslig svaghet inte längre orkade att besöka hemmen, fortsatte hon istället och postade Midnattsropet, sedermera Maranata!, med samma iver. Elden som brann i hennes hjärta gick inte att ta miste på; det var sann nitälskan för människors frälsning och bevarande. Nästan 90 år fyllda kallade Herren henne hem.

SJÄLVFALLET LÄMNAR våra syskon ett oerhört tomrum efter sig men deras livsverk består som skatter i himmelen och som ett efterlämnat arv. Deras liv är lämnade som exempel åt oss som fortfarande har en sträcka kvar. Budskapet är lika aktuellt idag men frågan är *Vem ska ropa?*

'Sista striden om Jerusalem' rubricerade en av landets större dagstidningar sammandrabbningarna och upptrappningen i Mellanöstern. Alarmerande! Det som sker är tydliga signaler på att tiden att verka är kort. Budskapet om det levande hoppet, Jesu snara tillkommelse, måste idag få ljuda mer intensivt än tidigare, men *Vem ska ropa?*

EU'S POLITISKA UTVECKLING formas alltmer till det omänskliga vilddjur Bibeln talar om, representant för det fjär-

de och sista riket, innan allt slutligen kommer att braka samman. En tid av ogudaktighet, som ger en falsk trygghetskänsla, att förlita sig på materialistiskt välstånd och modern teknologi. En tid av militär upprustning och klappjakt på Guds församling, i desperata försök att skapa en slutlig plattform för Antikrist.

VATIKANEN KABLAR UT sitt budskap ur vilket man kan skönja en viss oro om tappad kontroll över sina medlemmar. Kryptiskt påminner man om att den Romerska Katolska Kyrkans tro är den enda sanna. En stor del av den övriga kristenheten sörjer över att efter så många års närmanden möta detta makt-språk från sin förbundspartner.

Den homosexuella rörelsens maffialiknande framfart finns det heller ingen ände på. Dess krav blir alltmer fräcka och genom ivrig skolverksamhet formas nu en ny generation. Redan idag har de lyckats att inifrån demoralisera den lagstiftande kammaren. Få är de röster, om det ens finns någon, som inför deras hot rakryggat *vågar* stå för det som en gång varit en viktig del i nationens uppbyggnad, att dess grundvalar vilar på bibliska värderingar.

KOMMITTÉN OM STRAFFANSVAR för organiserad brottslighet har till Regeringskansliet lagt fram ett betänkande som är ett direkt hot mot yttrandefriheten. Om förslaget antas så träder en ny lag i kraft år 2003, en lag som kraftigt begränsar alla bibeltroendes rätt att sätta sin tillit till Guds ord. Då blir det inte längre tillåtet att hävda Bibelns syn på familjebildning och gemenskap. 'Till man och kvinna skapade han dem', läser vi ur skapelseberättelsen, en undervisning vars auktoritet i så fall ej blir tillåten att hävda i detta redan nu så feministiskt influerade samhälle. Likadant blir det med Paulus varning i hans analys av det romerska rikets moraliska förfall, en kulturanalys som blir kriminell att återge. Allt detta föreslås nämligen att med hjälp av en ändring i tryckfrihetsförordningen klassas som "hets mot homosexuella", då homosexuella likställs med folkgrupp.

Endast en utav den tillsatta kommitténs ledamöter har opponerat sig mot förslaget. Ledamoten påminner om hur det medborgerliga skyddet grundlagen

ger oss utsatts för många attacker. Exempelvis då det var aktuellt att förbjuda den avskyvärda barnpornografen som välldes in över landet. Då föreslogs förändringar i tryckfrihetsförordningen. Resultatet man då kom fram till var att värdet av att bevara yttrandefriheten var större än den skada som kunde åstadkommas genom barnpornografins vidrigheter. Men nu, då en rörelse, som är långt värre än mycket annat perverst i vårt samhälle, ställer sina krav, är man beredd att kraftigt begränsa yttrandefriheten genom en ändring i tryckfrihetsförordningen.

Vad blir nästa steg i utförsbacken? Helt uppenbart är att kärnfamiljen utgör ett stort hot mot de krafter som i dag styr vårt samhälle. Ett hot man tydligen inte hyser några betänkligheter mot att oskadliggöra.

På samma sätt som vid tidigare tillfällen döljs de verkliga orsakerna vid stiftandet av den här typen av lagar. Idag finns redan ett skydd mot kränkning för alla medborgare. Oavsett vilka intressen medborgaren har eller vad han utsätts för gäller att inför lagen är vi jämställda. Nu frångås en viktig princip som istället för att värna om medborgerliga rättigheter sätter munkavle på oliktankande grupper.

1979 TRÄDDE AGALAGEN i kraft. Den lagen är egentligen överflödig. Sedan tidigare finns redan en lag som skyddar både barn och vuxna mot övergrepp och misshandel. Avsikten som döljs men vi idag ser som ett ödesdigert resultat av agalagen tillsammans med andra nya lagar på familjelivets område, är att den varit med och splittrat familjen. Istället för att ge familjen skydd, har den blivit en angiverilag så att samhället ska kunna komma åt det område som ännu står utanför dess kontroll, familjen.

Genom modern, pervers och familjeupplösande lagstiftning ska de spår som ännu finns kvar av bibliska principer raderas ut. En och annan harmlös röst hörs från en skadeskjuten ekumenisk samling, där man hotar med att överge vigselrätten, under sken av att församlingen inte kan arbeta med två identiteter? Det 'hotet' utgör naturligtvis inte någon moteld mot den katastrofala utveckling som hela vårt samhälle befinner sig i.

Visa istället ett radikalt och kraftfullt

avståndstagande genom att klippa banden till de statliga och kommunala bidrag som det mesta av den kristna verksamheten regleras av och förlitar sig på. Säg nej tack till de miljonbelopp som idag binder många tidigare livskraftiga väckelserörelser till att vara inomvärldsliga, samhällseliga serviceorgan.

Det är utsiktslöst att genom reform rädsla vår tids fallna kristenhet. Följ istället den bibliska principen; att gå ut till honom, utanför lägret. Där, i avskildhet, formas en sann, genuin, kristen identitet.

Där tidigare ropet om Jesu tillkommelse med tyngd genljöd och formade förkunnarna, är det idag viktigare att vårda sig om relationer, strukturer och avtal-senliga löner. *Vem ska ropa?*

DET FINNS SÅ OERHÖRT mycket mer att nämna. Det som rullades upp igår är redan idag ersatt av ytterligare händelser och mitt i allt finns det ingen egentlig möjlighet att obesmittad överleva. Våra sinnen bombarderas dagligen och vi blir avtrubbade, men frågan kvarstår och ljuder som ett eko ibland oss; *Vem ska vara med och genom sitt liv ropa ut den sista tidens maranatabudskap?*

Elia ropade, och bar konsekvenserna därav, men han vann seger. Enda framkomliga vägen, enda sättet att bevaras i våra dagar, är att gå till Honom, utanför lägret och bära hans smälek. Församlingen är inte en del av dagens kultursamhälle, den är en avskild stad på berget, som lyser, ropar och anger riktningen för den som vill fly Sodom.

"Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmickad såsom en brud, som är prydd för sin brudgum. -- Den som vinner seger, han skall få detta till arvedel och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son."

Text:
Berno Vidén

Allt det som har med vår frälsning att göra är löften. Om vi ifrågasätter eller tvivlar på dem, så är det Guds ärkefiende som bedrar oss. Det vanliga misstaget är att vi går ut ifrån oss själva och tror att vi ska fixa något i denna frälsning eller ta itu med oss själva på ett sådant sätt att vi blir bättre och an-norlunda. Dessutom ska vi göra saker och ting på ett sådant sätt att vi känner tillfredsställelse med vårt eget arbete. Vi vill blidka Gud och få honom över på vår sida genom att visa hur duktiga vi är.

Vi vill känna tillfredsställelse och ha beröm för att vi gjort bra saker. Om vi misslyckas, faller vi i motsatta diket; blir missmodiga och hänger oss åt den sidan i vår personlighet som gör att vi knappt orkar tänka tanken att vi ska göra ett nytt försök, och låta Herren fortsättningsvis verka i oss.

Vi har verksamhetsmodeller som vi fått av andra och krav som riktas mot oss av vår omgivning, vilket kan upplevas som stressfaktorer. Vi ska bedja, evangelisera, göra nytta, offra – en hel del ting som vi menar är minimikrav för att vi inte bara ska känna oss frälsta, men också genom våra gärningar visa för andra att vi tror på Gud och är riktigt frälsta. Det låter fint, och människor sätter naturligtvis stort värde på om det sker positiva ting i omgivningen.

*Ropa med
ett hjärta
och en
själ:*

-Se, brudg

Arne Imsen förkunnar, december 1998

Men nu är det faktiskt så att det vi strävar efter att uppnå, det vill Jesus utföra i våra hjärtan. Det ska inte bli någon prestationsfrälsning, utan livsfrälsning. Livet självt visar sin kraft så att det blir ett utflöde av ett inneboende liv. Kristuslivet bryter igenom och gör att tjänsten för Gud blir ett uttryck för ett mycket intimt och högst personligt gudsförhållande.

Den nya naturen måste få växa så att uttryck för sann och äkta syskongemenskap blir naturligt och inte uppstylat och konstlat. Det är viktigt att vi kan stödja varandra i bönen, för det betyder så oändligt mycket för vårt liv. Vi ska inte bara fungera inom olika områden, vi ska först och främst leva. Livet har sina självklara uttryck.

Vi sitter inte och bestämmer oss för att andas: Ta ett andetag, och så en paus för att sedan åter andas. Andningen är livets rytmik. Så fort ett barn fötts in i världen, så är denna förunderliga skapelse färdig för sitt möte med tiden. Vi kan se område efter område där barnet bara uttrycker det som redan finns som en naturlig del av Guds skapelse. Man kan fråga sig hur det går till. Det är en väldigt märklig process.

Dålig andning och andningsstillestånd är en plåga för hela kroppen. Hur kan andningen fungera? Vi behöver bara respektera de lagar som finns, så att vi exempelvis inte dyker ner under vattnet och förblir där. Eller hittar på något annat som omöjliggör den gåva vi har. Vi har inte bara fått organen, utan också funktionen. Likadant är det på det andliga livets område. Du har möjligheten, därför att den är nedlagd i den nya naturen. Funktionen är din. Andas djupt!

Tänk om det gick att kommandera fram lovsång eller andra andliga aktiviteter. Den mänskliga naturen är ovillig att underordna sig. Jag skulle vilja diktera fram resultat. Men då kommer vi bara in under en farlig kommandodisciplin.

Gud har lagt ner, inte bara en natur och en håg. Han har också lagt ner en vilja som Han själv är redo att påverka. Ibland saknar vi vilja, eller så är den förlamad. Men Gud verkar vilja och gärning. Vi förbrukar många gånger energi på olika områden som vi valt ut för våra insatser, istället för att bida Herrens ledning, så att hans vilja får ske.

Det angelägna är att Hans vilja får ske och fullkomnas i våra liv, så att vi inte

hänger oss åt en slags religiös hemslöjd eller blir religiösa frilansare. Om vi lever i ett innerligt förhållande till Herren Jesus Kristus, så är vårt stora och höga mål att göra Hans vilja. Att vara ett instrument i Herrens hand. Redskapet används av ägaren, men ibland får redskapet finna sig i att stå oanvänt tills ägaren behöver det. Sådana perioder får man stå och vänta tills tiden är inne. Då är det väldigt viktigt att det där redskapet som Gud behöver i en speciell situation inte är borta, utan finns på sin plats, redo att brukas av sin Herre. Gud vill så mycket som vi hindrar, därför att vi inte är på plats då han vill använda oss. Herren vill lära oss att ge honom dispositionsrätten till vårt liv.

den slutliga punkten i tiden är egentligen allt det man åstadkommit och presterat värdelöst och ger ingen glädje.

Då vi blir använda av Gud, visar det sig att det som kanske inte ens blivit observerat, det som aldrig uppmärksamats eller finns med i några årsredovisningar, protokoll eller skildringar från fält här eller där, det finns antecknat och upptaget i himlen. Det som inte ens syns här, kan få största lönen där.

När vi kommer hem, blir vi förvånade då den verkliga rangordningen visar sig. Alla de som har bedit i tysthet och hemlighet, de som burit fram vittnesbördet om Honom; inte i första hand med ord, men i gärningar. Det står i bibeln att deras gärningar följer dem. Gärningarna

Jesus sätter oss in i ett oerhört sammanhang som vi inte alltid är medvetna om. Jesus talar också om att vi ska få kraft att bli hans vittnen. En rik möjlighet för var och en. Oberoende av vår förmåga och kraft kan vi överträffa oss så påtagligt och radikalt att vi fungerar!

Vi fungerar inte bara tillsammans med Jesus Kristus, men på samma sätt som han gjorde. Han gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla som var under djävulens våld. Det finns en segrande kraft för varje vittne, för varje lärjunge, för var och en. En segrande kraft vid varje konfrontation. Denna kraft måste vi tillägna oss. Den kan inte magasineras för kommande dagar och behov, utan utlöses då vi behöver den. Du får de rätta orden, det

Immen kommer!

Det är storslaget att vi kan komma in i ett så harmoniskt gudsförhållande att vi kan trivas tillsammans. Inte bara som Fader och barn, men som Kristi medarbetare. Gud i himlen har gjort sig beroende av oss på samma sätt som han är beroende av sin egen son.

Helt säkert skulle vi kunna få fram bättre resultat av vårt arbete om vi organiserade oss mer och skapade styrmedel som skulle aktivera oss. Öva, träna, planera och skapa. Den möjligheten har vi att bygga upp en rationell verksamhet. Men allt detta leder inte fram till något annat än trældom. Det skapar inte levande människor, utan maskiner.

Gud vill göra oss levande! Vi ska inte fungera via apparater och regler, men genom det inneboende liv som flödar fram som en livsenergi och är outtömligt med avseende på resurser och ger glädje i överflöd. Att få människor in i organisationsmönster är inte svårt. Bara någon studiecirkel eller någon form av psykologisk bearbetning. Det kan bli storverk som människor kan beundra och glädja sig åt. Det passar i världen, men inte i himlen. När vi kommer fram till

går inte före i avsikt att rättfärdiga någon, utan de följer. Man skickar inte gärningar i förväg för att övertyga Gud om vår rättfärdighet. Trons gärningar är enastående. De får sin speciella kvalitet och karaktär därigenom att de har senapsskornets kraft.

Vi försöker inte övertyga den himmelska världen om vår förträfflighet, så att vi blir insläppta: Vi har profeterat i ditt namn, botat sjuka, evangeliserat – det är väl självklart att vi hör hemma här! All denna verksamhet är bra, men svaret kan trots detta bli: jag känner eder icke. När vi kommer fram till himlaporten, så kommer vi att säga: Tack Fader för Jesus Kristus! Och så sjunger vi: "Jesu blod har öppnat himlaporten, pris ske Gud, idag den öppen står!"

Det är angeläget och helt avgörande för oss att göra budskapet om Herren Jesus Kristus känt. Det finns en kommandomodell för evangelisation, men så har vi också en mönsterbild. Den tar form då man äger en levande vision och eld i sitt hjärta; missionselden som tänts genom Jesu missionsbefallning: "Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!"

rätta handlingsmönstret – ja, du överträffar dig själv. Det beror på att han bor i oss som en väldig hjälte, och han drar sig inte undan!

När vi ger oss ut för att missionera, så är det inte säkert att vi lyckas med våra åtaganden. Ibland misslyckas vi så rejält, så det känns som ett riktigt fiasko. Men det är mycket bättre med ett fiasko än likgiltighet och tröghet. Fiasko finns bot för, men inte likgiltigheten.

Det som fattas oss när vi brister, blir utslagna eller upplever att vi inte räcker till, det vill Herren bistå med. Vittna, fastän du upplever dig oförmögen att göra det! Det räcker med att säga ett sanningens ord om att Jesus lever och att han är Herre. Det räcker, för just i den bekännelsen ligger en så förunderlig kraft. Det kan frigöra människor från syndens slaveri, hela dem från sjukdomar, öppna deras ögon för en evig verklighet och förlösa dem till liv i Gud.

Låt Herren bruka dig! Vänta inte tills du tycker att du klarar av det. Säg: Herre, elden brinner i mitt hjärta, och jag vill göra något för dig. Gör något som bryter ner likgiltigheten, trögheten, passiviteten.

Det må bli vad som helst, bara vi kommer ur järngreppet som gör oss oförmögna att förverkliga det nådesuppdrag Herren gett oss.

Vi behöver det överbevisande vittnesbördet från hjärtan som den helige Ande har vidrört, det som talar om att Gud är god, på ett sådant sätt att det inte bara låter trovärdigt, utan explosivt!

Om vi har samma ande, så förenar vi oss och använder de resurser vi har tillsammans. Du har ett hjärta och jag ett hjärta, och så förenas dessa två hjärtan till ett hjärta. Två själar blir en själ och två munnar en mun. Jag prisar Gud och säger att han är god. Så kommer min broder och förstärker med samme ande, hjärta, själ och mun. Vi säger tillsammans: Gud är god!

Så småningom ackompanjeras detta förstärkta budskap med acklamation. Det blir stadfästelse! Anden talar till oss båda. Rätt vad det är, så börjar vi ropa, så mycket vi orkar: Se, brudgummen kommer! Det är en ny variation på samma tema. Se, brudgummen kommer! Då blir en tredje gripen, och förenar sig med duon som blir en trio. Det är inte tre hjärtan, utan ett hjärta.

Nu är det multiplicerat, och så ropar alla tre: Se, brudgummen kommer! Snart sanktionerar någon med att ropa: Ja! Och någon annan säger: Kom Herre Jesus! Ackompanjemang förstärks. Floden stiger. Det som är latent i våra hjärtan förlöses genom den helige Ande. Så blir det sång, undervisning, visor och visdom.

Nu är det tre som ropar med ett hjärta, en själ och en mun: Se, brudgummen kommer! Plötsligt tänds elden i en fjärde, som förstärker budskapet. Anden och bruden säger kom. Den som hör det, säger kom. Budskapet bryter igenom och förstärks för varje hjärta som tar emot det och bekänner sig till det. Så kommer en femte och en sjätte.

Anden verkar. Kraften i budskapet förstärks av vår lycka och salighet. Det får överbevisande kraft, så att vi praktiskt taget glömmar oss själva. Det totala vittnesbördet blir: Jesus Kristus är Herre.

Detta är andelivets abc, himmelrikets algebra. En förstärkt genom en till, en till och en till! Två, tre, fyra och fem... Det är hemligheten i "var två eller tre är

församlade i mitt namn". Där fungerar alla, ty Jesus är mitt ibland dem. Se på Jesus med trons ögon, och bli glad! Se på Jesus med trons ögon, och bli starkare i hans väldiga kraft!

I Guds rike finns ett väldigt register. Höga toner och låga toner. Det finns diskant och bas. De äldre är som tung malm med sina erfarenheter och gudsupplevelser. Det blir besmittande. Vi har fått en hel orkester. Systrar och bröder, hela skaran från barn till gamla sjunger med ett hjärta och en själ. Det förnimmar man i detta förunderliga ackompanjemang av sanktioner. En församling som lärt sig dessa hemligheter, gudstjänstlivets abc, kan inget tvivel rå på. Den är oövervinnerlig.

Låt oss tänka oss en annan utveckling. Vi står och ropar hänryckta och koncentrerade, med överbevisning och övertygelse: Se, brudgummen kommer! Plötsligt försvinner en från skaran. Då är det en ton mindre. Så försvinner ytterligare en. Det innebär att tonen förlorar i styrka. Så småningom tonar den bort och dör. Jag står till slut ensam och ropar så mycket jag orkar för att få fram budskapet, men jag står ensam. Vilken tragedi, när Jesus står ensam utanför och bultar. Om någon hör hans röst...

Man hör inte Jesu röst i bullret. Det finns ett mediabrus som gör att hans röst inte tränger igenom. Han får stå där ensam. Om det funnits några fler där med Jesu ande, så hade säkert ropet trängt igenom. Det fanns en hel skara som ropade. Men gruppen decimerades, undan för undan. Det har väl inte inneburit att de slutat att ropa? O nej, men de ropar ett annat budskap från en annan herre och på ett annat sätt i en annan ande.

Så står man där ensam. Men brudgummen kommer ju! Gå ut ifrån det du har fastnat i! Du kan inte sitta kvar där! Du måste ut ur fångenskapen, isoleringen, självupptagenheten! Ut! Så ropar den ene, så mycket han orkar. Men Guds vilja var att vi tillsammans skulle ropa.

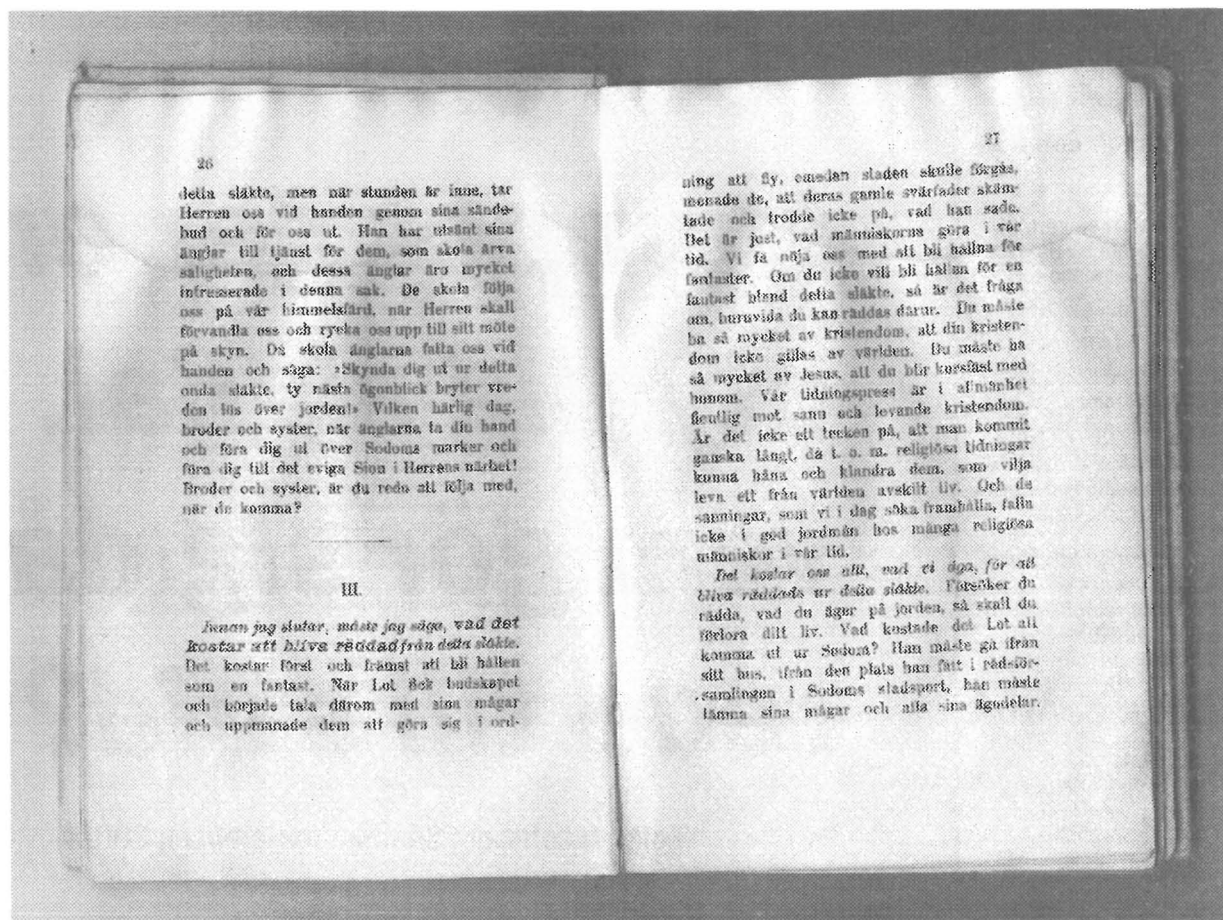
"Budskapet fick en oerhörd tyngd, så att massor av människor väcktes, sökte Gud och blev frälsta."

Ar 1912 kom boken "Jesus kommer" av Lewi Pethrus. En serie eskatologiska predikningar. Ett viktigt och angeläget budskap. De var konkreta resultat av en andeutgjutelse från höjden. Tankar, känslor, pennor, händer, tryckpressar – allt var i rörelse. Allt fick tjäna ett enda syfte: att anslå en ton, att blåsa en tydlig signal från basuner som fått den himmelska klangen.

Det var ingen ljudande malm och klingande cymbal, men Kristuskärleken till hans tillkommelse som fångade, inspirerade, gav ord, idéer, fantasi. Fötter sattes i rörelse, tankar, händer, hjärna. Människor gick ut för att förbereda och förberedas. De satte in sina pund och gävor till att skriva, trycka, distribuera. Allt flera ropade detsamma. Budskapet fick en oerhörd tyngd, så att massor av människor väcktes, sökte Gud och blev frälsta.

År 1916, fyra år senare, anmälades tidningen Evangelii Härold. Denna härold för andlig väckelse och fri mission skulle framför allt riktigt betona och bära fram budskapet om Jesu tillkommelse. Den trycktes och spreds genom brinnande kolportörer i tusental in i hemmen.

Faksimil ur kapitlet "Såsom i Lots dagar" i boken *Jesus Kommer* av Lewi Pethrus, 1925.

Och varje tidning som så spreds, förkunnade att Jesus kommer.

Så kom ytterligare tidskrifter. Missionsbanéret. Hemmets Vän. Trons Segrar. Brudgummens Röst. Det uppstod hundratals nya väckelseförsamlingar. Hundratals förkunnare som med profetisk skärpa förklarade apokalyptiska skeenden och avslöjade tidstecknen. Väckelsen förtätades och förstärktes. Ytterligare böcker i hundratal kom från olika förlag som tog upp de eskatologiska frågorna och förklarade nödvändigheten av att göra sig beredd att möta Jesus.

Man pekade på ting som människor kände till. Något som hände i tiden och gjorde profetordet aktuellt. Tusentals brinnande predikanter och hundratusentals väckelsekristna bar var och en på sitt sätt ut vittnesbörd runt om i vårt lands bygder. Vittnesbörd om frälsning, om Jesu tillkommelse, om Guds frid som övergår allt förstånd. Vilken oerhörd betydelse, vilket inflytande, vilken offensiv och intakt andlig front!

Så gick ett par årtionden och pionjerna försvinner. Budskapet reduceras oupphörligt. Tonar bort. Tidningarna som kom varje vecka med sina påmin-

nelser går i graven. Så skapas nya organ med ett helt annat budskap. Väckelse-tonen blir tunnare, dess kanaler färre, för att så småningom upphöra. Vad har skett?

Ett av de bärande fundamenten för det frimodiga vittnesbördet, *hoppet*, har försvunnit. Kanske någon väckelsepredikant står kvar, som ska ersätta alla dem som tystnat. Hur ska denne ende klara detta? Flertalet väckelse-tidskrifter är borta. Kanske en är kvar. Midnattsropet? Här finns motivet och drivkraften; sanningen om faktiska förhållanden och orsaken till den intensiva och hårda kampen.

Frågan är nu: ska vi skingras, ska vi bli periferiska, eller ska vi samla oss mot centrum; bli ett hjärta och en själ, som tillsammans ropar ut budskapet som aldrig tidigare? Inte först bedömer det estetiskt, kyrkligt eller eku-meniskt, men förstår att detta egentligen är en räddningsaktion som måste genomföras om inte allt ska gå förlorat.

Var har dessa trofasta kolportörer tagit vägen, de som fanns ute i byarna? De är borta. Men låt oss anropa vår fräl-

sare att han gör oss till brinnande kolportörer!

Käre Herre Jesus, behandla oss så att vi får Golgata grundton och ger klara och tydliga signaler, så att människor åter börjar göra sig redo för slutstriden.

Är detta möjligt? Vill du vara med? Låt oss gå ut till människorna och framför allt till Guds eget folk. Låt oss förklara med frimodighet och utan skrymtaktiga avsikter: Broder och syster, Jesus är snart här. Gör dig redo nu, ty brudgummen kommer!

Vill du bli ett verktyg som Jesus kan bruka i sin tjänst? Dröj då inte! Nu är vi inne i ett avgörande slag. Det är ytterst få som ropar. Signalerna är så oerhört vilseledande och mångtydiga, så nu måste vi förstärka signalen genom att vi allesammans blir en röst av honom som ropar: Bereden väg för Herren! Gud vill det i denna sena tid, ty Han kommer! ■

Maranatapredikanten

Folke Jacobsson

* 22 april 1943

har efter en kort tids
sjukdom hastigt fått
hembud

11 oktober 2000

MAJKEN

Thommy, Marika,
Benny, Joakim, Tabita,
Benjamin, Emelie,
familjer och barnbarn
Maranataförsamlingen i
Stockholm

*Jag har ett hopp som
ej kan slå fel.*

*Det är mitt hem och
min arvedel.*

*Upptecknat är och på
högre ort,*

*var liten tjänst som åt
Gud jag gjort.*

*Och när den brister
min silvertråd,*

*jag flyttar hem utav
bara nåd.*

"Om en trumpet ger en otydlig signal, vem gör sig då redo till strid?"

Folke Jacobsson, Sommarkonferensen 2000:

Folke Jacobsson var en tongivande maranataevangelist redan under 60-talet. Han var den självklare deltagaren i torgmöten, punktaktioner, demonstrationer och kampanjer. Orädd, frimodig och övertygad. Som skicklig och praktisk snickare, var han byggle-daren i det stora reparationsarbete som lagts ned i församlingens missionscenter.

När han plötsligt fick beskedet om elakartad cancer, var det svårt att förstå. En stark och intensiv människa bröts ned inom ett par månader. Men in i det sista påminde han om hur angeläget det är att vi inte grips av denna tidsålders väsende. Han betonade det eviga hoppets bärande kraft.

Vi har valt att här publicera en appell Folke höll i inledningsmötet av den senaste sommarkonferensen. Han påminde om ett bibelord som är en uppfordrande fråga till oss som är kvar i kampen.

Det är en väldig nåd och förmån att ha fått födas in i en levande församlingssamfund; utanför lägret med Jesus. Alla har inte den förmånen. Det är ett oerhört stort tacksägelseämne att ha fått uppleva den nya födelsen i Honom och jag tror att vi som varit med om detta har en historisk uppgift att fylla.

Vi har ett arv att förvalta och vårda.

Det är inte i första hand Bällsta 1:26, även om det är en underbar byggnad, en av de stabilaste i Bromma, utan det är trosarvet som vi fått att förvalta. I Hebréerbrevet står "efterföljen deras tro". Vilkas tro? Dessa som inte blev uppslukade och assimilerade av "ismerna" i sin samtid. Dessa som förblev utanför lägret tillsammans med Jesus. "Se huru de slutade sin levnad". Är det något att se, hur de slutade sina liv?

Men uppmaningen kommer i alla fall: "Efterföljen deras tro, sen huru de slutade sin levnad." Det är inte mycket att se på. Mänskligt sett hade de ingenting att ställa upp för världen eller i världen. De tillhörde inte världen. De var utdrivna ur världen. Där har många stupat genom att man sett åt höger eller åt vänster, och därigenom har man fångats upp och tappat visionen, förlorat uppenbarelsens

ljus. Har det ljuset gått förlorat, då är det mörkt även om det är ljus och solsken på dagen.

"Om en trumpet ger en otydlig signal, vem gör sig då redo till strid?" (1 Kor. 14:8) Tänk om det hade stått "vem gör sig redo till ekumeniska dialoger och samtalsmöten?" Då hade det varit enkelt. Men nu står det "gör sig redo till strid." Detta är inget nytt. Det här budskapet har predikats alltsedan 60-talets början i Maranataväckelsen. Om signalen är klar och entydig, då gör sig folket redo till strid. Inte till religiös flirt som appellerar till den själiska människans känslor. Vi lever i en farlig tid, eftersom detta är ändens tid, de yttersta dagarna.

Innan jag kom hit hörde jag i nyheter-na om en tromb som slagit ner. En tromb är en korkskruvsvind som går uppifrån och rätt ner. Den suger upp levande och döda ting. En sådan tromb hade svept över en badort i södra Kanada, där folk låg och semestrade i sina stora och fina husvagnar och husbilar. Så kom den här tromben på över hundra meter i sekunden och gick rakt igenom området. Det blev inte mycket kvar. Det var en sådan kraft i vinden, att de här stora husvagnar-na förflyttades rakt ut i sjön, upp och ner med hjulen i luften. I husvagnarna låg

Folke Jacobsson
1943-2000

både kvinnor och barn och drucknade. En väldig naturkraft frigjordes. Människorna hann inte förbereda sig för överraskningsmomentet. Många dylika överraskningsmoment kommer att drabba i ändens tid. De dyker upp både här och där i naturen, men också på det religiösa fältet. Människor drabbas av oerhört snabba strömningar, som drar fram och uppslukar individerna.

En del är inte förberedda. De blir fullständigt intagna efter en mycket kort tid. De människor som slukas upp av andeströmningarna i tiden blir personlighetsförvandlade därigenom att de tar emot en annan ande och ett annat evangelium. En annan Jesus. Och den här nya anderiktningen förstör och ödelägger det gudomliga som Gud fött fram.

Vad är det avgörande? Det är om vi äger Guds beskydd. Har vi inte det, är det bättre lägga ner all verksamhet. Av den heliga historien vet vi att när muren hade raserats för folket som bodde innanför, kom fiendehärarna och de skonade inte folket.

Vi ser mer än en gång då Guds dom träffade folket på grund av att man hade vägrat lyssna till profeterna. Gud hade sänt många profeter. Gud har talat på

många olika sätt, men hur har budskapet blivit mottaget? Har det tagits emot som ett Guds Ord, eller har det behandlats som ett predikantord i största allmänhet? Oftast har det fallit till marken och frukten har uteblivit.

Det finns ingen genväg till andlig väckelse. Vi måste få en uppgörelse med "ismerna" – och kanske du och jag inte orkar med det? Det måste bli en uppgörelse, där det blir klart vem som i verkligheten är Gud.

Tänk om vi kunde få en vecka i stillhet och bort från alla ljud effekter. Närma oss och krypa in i Ordet och låta det få tala till oss. Vill du vara med om det?

Ska vi våga närma oss Guds Ord, då blir det konflikter, både inifrån och utifrån. Men vi måste igenom. Vi kan inte leva på gamla välsignelser. Vi måste erövra på nytt. Vill du vara med om denna tömningsprocess som detta kräver? Eller är det så illa ställt att Gud inte kan få hand om kärlet? Vem skyddar dig i ändens tid, då alla strömmar forsar mot huset. Guds Hus. Vad gäller för att övervinna dessa strömningar i tiden?

Den som hör Ordet och handlar efter det, han är lik en man som bygger sitt hus på hälleberget. Det huset står kvar! ■

Huru hava icke hjältarna fallit... 2 Sam. 1:19.

Telefonen ringde på torsdagsmorgonen. Det var redaktören på tidningen Maranata!, Stina Fridolfsson, som var på tråden. Hennes budskap: Folke Jacobsson hade lämnat jordelivet.

Naturligtvis blev det en chock för mig. Vi var ju så nära vänner sedan många år och hade kämpat Herrens strider tillsammans.

Folke var en vänsäll och ödmjuk människa. Ställde alltid upp då man behövde hjälp. Kanske att hans mest framträdande drag var detta, att han var orädd. Hur många gånger han gick emot falsk religiositet, om den nu uppenbarade sig i Storkyrkan eller på frikyrklighetens bakgårdar, ja det vet väl ingen. Så kände han varmt för det ryska folket och gjorde flera myck- et arbetsamma missionsresor till öst.

Folke Jacobsson var under en följd av år Arne Imsens medarbetare. När vännen Arne gick hem till Gud så föll det sig naturligt att han övertog ledarsvaret för Bällsta Missionscenter. Ett uppdrag som han fullföljde med trohet ända till sin död.

Med vännen och kollegan Folke Jacobssons död har en ovanligt rakryggad och brinnande kristen lämnat oss. Vi tänker på och beder för hans familj som gjort en sådan oersättlig förlust. Helt naturligt går våra tankar till den kämpande Maranataförsamlingen som åter igen måste ta farväl av en av sina stora ledargestalter.

Vi lyser frid över Folke Jacobssons outplånliga minne.

Gösta Karlson

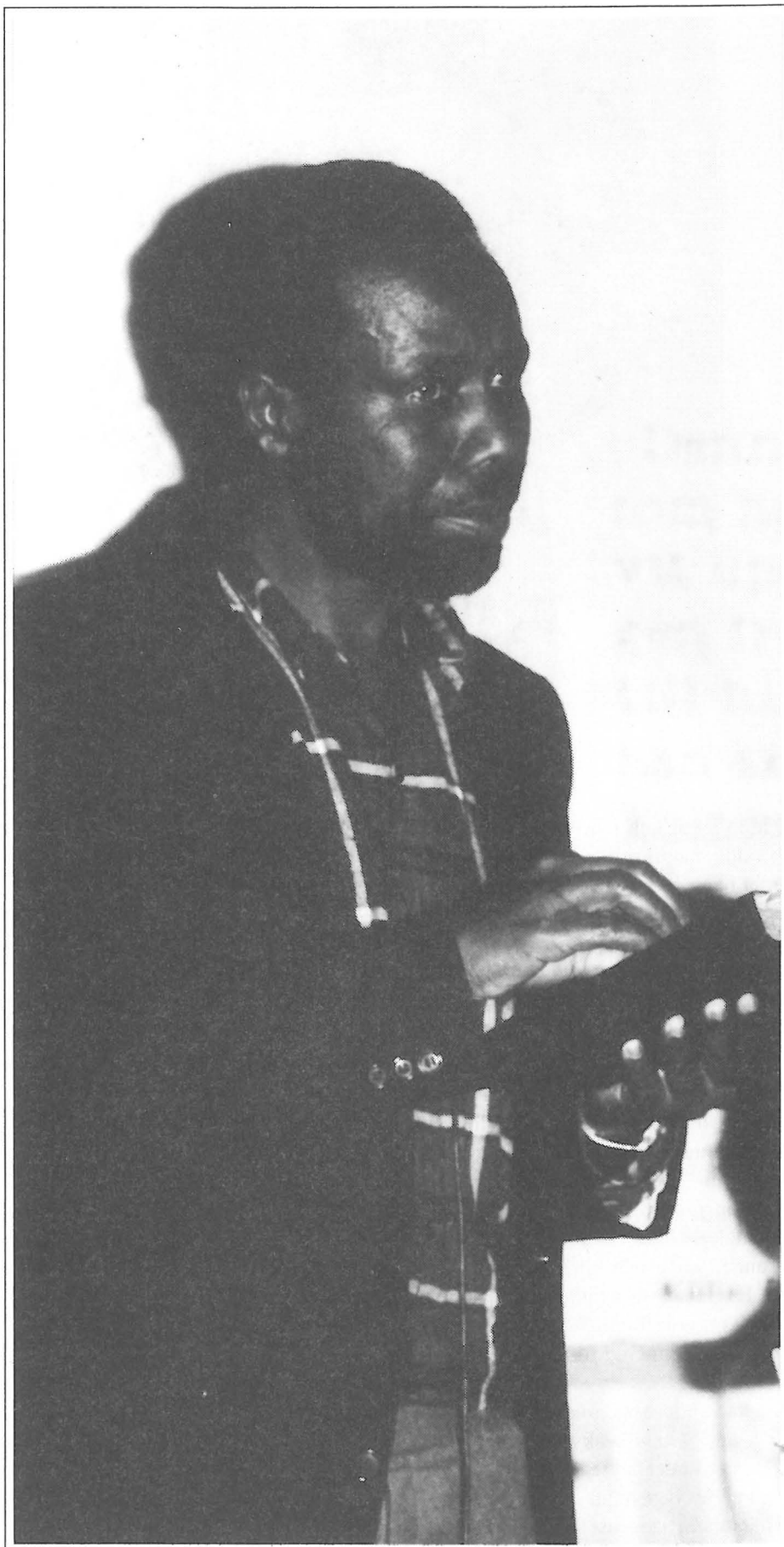
Nixon Issangya från Tanzania har under senare år besökt Maranataförsamlingen flera perioder. Nu senast i tre månader.

I en lång intervju för tidningen Maranata berättade han om hur han kom till tro, sin kallelse och uppgift och även hur han kom att lära känna oss.

Vi kommer att i två delar publicera denna skildring av vägen till frälsning och tjänst i Guds rike för en man som kommer från en helt annan kultur. Men människan är sig lik överallt, och de problem Nixon fått kämpa med, känner vi säkert igen:

Intervju: Stina Fridolfsson

Efter fyra år som medlem i lutherska kyrkan fick Nixon ett chockerande besked:

-Du är ingen kristen!

När kom du i kontakt med Maranata-församlingen i Stockholm?

-Första gången jag besökte församlingen var 1997. Jag kom för att jag hade hört talas om er. Än om jag hörde talas om er i en negativ form, så innebar det för mig att ni hade sanningen.

Vad var det som var så negativt?

-Det var negativt för en del människor som kom från traditionella kyrkor att ni formade en egen gemenskap utanför samhället, att ni isolerade er och ville vara för er själva. Det gav mig den sanna tolkningen att ni verkligen var bibel-troende och inte anpassade till denna värld.

Du kommer från Tanzania. Var föddes du?

-Jag föddes i den norra delen av Tanzania i en liten by nära det höga berget Kilimanjaro. Nu bor jag i Aruza, ungefär fyra mil från den lilla byn. Mina föräldrar hade ett litet jordbruk. Där odlade de grönsaker och hade en del husdjur, så att de kunde försörja familjen. Vi hade höns, gäss, får och kor. Det var mamma och mina systrar som mjölkade.

Hur många syskon hade du?

-Jag hade många syskon. En yngre syster, två äldre bröder. Min far var inte kristen, han hade fyra fruar. Så jag har en hel del halvsyskon. På den tiden var det vanligt att män hade flera fruar.

Är det inte problematiskt i relationerna för en sådan familj? För vår kultur verkar det underligt.

-Visst var det problem, men inte den sorts problem vi vanligen tänker på. Denna typ av äktenskap var en del av kulturen och därför var det ju accepterat. Det var den typ av samliv man kände till och upplevde riktigt. Men visst var det problem. Främst att man inte hade tillräckligt med mat och vatten. Och detta skapade nya problem.

Ni var alltså fattiga?

-Ja, fastän vi själva odlade vår mat, så var vårt hem fattigt. Vi hade lerhyddor med grästack. Vi hade ingen elektricitet, inget rinnande vatten, vi hade inte egen

risodling i närheten och inte tillräckligt med kläder. Vi levde ett fattigt liv.

Hade du möjlighet gå i skola?

-Ja, det fanns en skola i vår by som startats av en luthersk kyrka. När jag hade åldern inne, sände min far mig till denna missionsskola. Det var där jag fick lära mig något ur bibeln. Men den drevs ju av en traditionell kyrka. Allt vi lärde oss var att sjunga kristna sånger och samlas i kyrkan, men vi kände egentligen inte alls till det nya livet i Kristus.

Din far var inte kristen. Tillhörde han någon stamreligion?

-Han var inte alls religiös. Han praktiserade inte heller någon afrikansk religion. Han gick aldrig till någon kyrka förutom han vid sextio års ålder gick med i en luthersk kyrka. Något gott han gjorde för oss barn, var att han tillät oss själva besluta vad vi ville göra, eftersom han själv inte alls var religiös.

När började du reflektera över religion, när började du bedja?

-När jag var i skolan hörde det till skolans regler att vi var tvungna gå till gudstjänsterna innan vi gick till våra klasser. I klasserna var kristendomsundervisning ett av ämnena. Vi var alltså tvungna att gå på gudstjänster och studera bibeln i skolan. Men jag visste inte hur man skulle kunna uppleva vad bibeln lärde, eftersom ingen hade upplevt det i den kyrkan eller skolan.

När jag gått i skolan sju år, beslöt jag att gå med i den lutherska kyrkan, på grund av vad bibeln lovade mig. Sedan var jag med i kyrkan under fyra år och levde samma liv som kyrkomedlem fram till dess att jag mötte verkligt kristna som predikade ett sant evangelium för mig.

I den lutherska kyrkan fick vi gå först ett år i dopklass. Därefter kom vi till en dopgudstjänst där man skvätte vatten på våra huvuden tre gånger i Faderns, Sönnens och den Helige Andes namn. Det menade man var vattendop.

Kände du något – började du bedja och trodde du verkligen att Gud hörde bön, läste du bibeln?

-I skolan bad vi, sjöng och gick till kyr-

kan. Men allt var bara traditionellt. Fram till den dag då människor som var födda på nytt predikade för mig det sanna evangeliet. Då först började jag bedja till Gud och på allvar förvänta mig att jag skulle få vad jag bad Gud om.

Du är alltså från en hednisk familj. Men det har funnits kristen mission i Tanzania under lång tid. De har också haft en viss politisk makt? Har detta påverkat er kultur och skapat skillnader från hur det var tidigare?

-Naturligtvis. När kolonisationen kom till vårt land, var landet först under tysk regering. När tyskarna förlorade andra världskriget, kom vi in under brittiskt styre. Vi hade alltså konflikter inom det koloniala styret. Och när dessa kolonisationsatorer kom, så kom tyskarna med katoliker och lutheraner, när britterna kom till makten, kom anglikaner.

De huvudsakliga stora kristna religionerna hos oss var katoliker, lutheraner och anglikaner. Naturligtvis var det en stor konflikt, för de använde sin religion som en makt att regera: Du är inte civiliserad, du är primitiv, så du måste bli medlem i vår kyrka. Du måste lyssna till oss och studera, för du förstår inte bättre. Det blev alltså en annan sorts konflikt, en annan sorts regering.

När din far sände dig till den lutherska skolan, tyckte han att det var en bättre klass?

-Det fanns en huvudorsak att han sände mig dit. Det var skolan. Han brydde sig inte om kyrkan, han tyckte inte heller om den. Men det var den enda skola vi hade. Om där hade funnits skolor som inte hörde till någon religion, hade min far föredragit sända mig till dem, eftersom han inte alls tyckte om kyrkan. Han såg kyrkan som en andra regeringsmakt. Men han var mycket angelägen om att jag skulle få lära mig läsa och skriva. För då skulle jag kunna få ett bättre jobb, bättre lön och kunna lära familjen hur de skulle klara sig bättre.

Så mötte du levande kristna. Var det medan du fortfarande gick i skolan?

-Ja, jag gick fortfarande i skolan och jag var medlem i den lutherska kyrkan. Jag reste en gång hem på skollov. Så åkte jag till en vän i en grannstad som låg un-

gefär 50 miles från min by. Jag skulle hälsa på min väns vänner. Då kom vi underfund med att en av dem som förr bott i byn men nu flyttat till staden hade blivit en sann kristen.

Han och hans troende vänner predikade för oss det sanna evangeliet för första gången. Eftersom vi kände denne speciella vän och hans tidigare liv, att han druckit sprit och slagits – han var en dålig människa – vi såg att han verkligen upplevt något, att han var förvandlad. Det grep oss mycket mer än ord. Det var första gången jag mötte en sann kristen, och första gången någon verkligen predikade evangelium för mig.

Det som imponerade på mig och fick mig att se skillnaden mellan vad de predikade för mig och den traditionella kyrkan, var vad de hade upplevt. De hade glädje, frid och kärlek. Och de delade med sig så enkelt. Det märktes att de hade vad de talade om. Detta grep mig.

Du hade nu varit med i den lutherska kyrkan i fyra år. Och du visste ändå så litet om läran. Vad sa de här vännerna för speciellt?

-De sa något enkelt, men det chockerade mig. Och det låter väldigt kontroversiellt. Vad de sa till mig var: du är ingen kristen! Det chockerade mig verkligen. Du är kyrkomedlem, men du är inte kristen! Du har gått igenom en dopceremoni, man har stänkt vatten på ditt huvud tre gånger – men du är ingen kristen. Du är inte hedning, men du är inte heller kristen. Du går i bibelklass i skolan, men du är ingen kristen.

Det här chockerade mig, och jag bad dem förklara för mig varför de sa att jag inte var kristen. Jag hade tagit alla steg, och hade varit medlem i kyrkan i fyra år. De predikade enkelt för mig skillnaden mellan en kristen religion och ett sant evangelium av kristendom.

De sa: Jesus är densamme, han lever. När han kommer in i ditt liv kommer han att förvandla ditt liv. Detta är vad kristendom handlar om. Om du aldrig kommit till den punkten, så är du inte en kristen. Något annat de klargjorde mycket tydligt var att startpunkten för att bli en kristen är ingen kyrka eller att vara uppfostrad i en kristen familj.

Det är OMVÄNDELSEN som är startpunkten. När du omvänder dig från dina

synder så förvandlar Jesus ditt liv och tar bort dina synder och renar dig i sitt blod. Det är början av kristendom. Det var en chock, men det var sant. Något som gjorde att jag blev övertygad var att jag såg att de levde som verkliga kristna. Det var vad som grep mig mest.

Var det en speciell församling?

-Det var en familj. Men medan jag var hos dem, så följde jag första gången med på deras gudstjänster. Men där i familjen samlades vi varje eftermiddag till bön, sång och vittnesbörd. Så det var möten varje dag.

För dig var detta indikationer att det var sann kristendom. Deras liv var kristet. Var de mera helgonlika och uppträdde bättre än lutheranerna?

Det var människor som upplevt ett nytt liv. När man samtalade med deras grannar om dem så talade de negativt om dem därför att de var så ovanliga. Men samtidigt talade de positivt om att de levde rätt. Men de har en ny religion, de är inte med oss.

När man frågade vad de gjorde för fel, så sa människorna: nej, de handlar inte fel, men de är inte med oss. Så detta fick mig att förstå att de var sant troende. De associerade sig inte med människorna i världen. På grund av det såg människorna negativt på dem, fastän de inte kunde peka ut något fel de gjorde.

Var lutheranerna associerade med samhället?

-Ja, lutheranerna i mitt land uppträder som en bra, social regering. De gör ett gott socialt arbete, de har skolor, de undervisar i samhället om hur man ska leva, ta hand om sin familj och hjälpa dem. De har sjukhus. Vi har en hel del lutheraner också från Sverige. De gör ett bra arbete. Men för mig är det samma som SIDA gör. Det är fint, men det är normalt, socialt arbete.

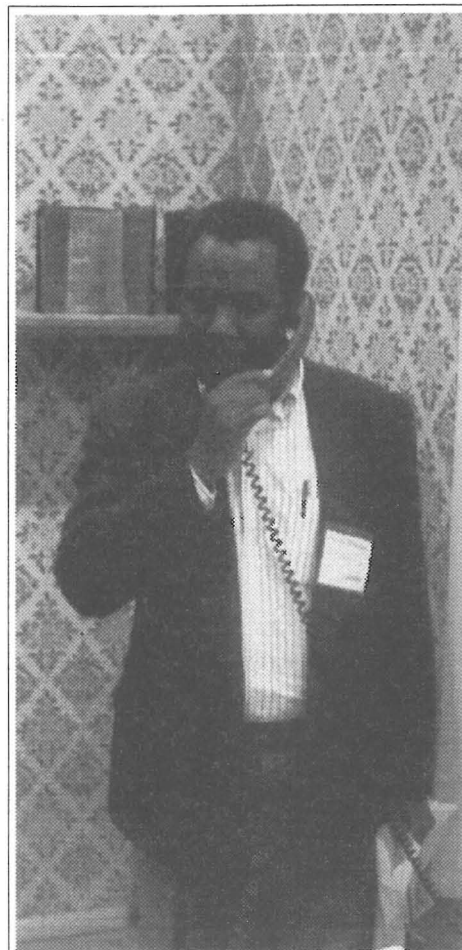
När du gjort denna revolutionära upptäckt – började du bedja på ett nytt sätt – ville du göra samma erfarenhet?

-Ja, jag ville göra samma upplevelse. Då jag trodde på evangelium omvände jag mig från min synd.

Men var du en syndare – var du inte en hygglig människa?

-I min by och min skola var jag känd som en bra människa. Därför blev jag också så chockad när de predikade för mig, därför att även när jag gick till kyrkan försökte jag ha ett gott uppträdande. Jag var van vid att människor uppfattade mig som en bra pojke. Men när jag omvände mig, innebar det ett verkligt beslut att omvända mig från världen till Jesus.

Omvändelse är att be Jesus göra vad han gjorde på korset också i mitt liv. På korset tog han alla mina synder, men jag visste det inte, jag trodde det inte. Jag gick i kyrkan utan att veta det. Utan att tro det. Att gå med i kyrkan hjälpte mig inte förstå, att Jesus verkligen tagit alla

Nixon Issangya i BMCs monter på bokmässan 2000.

mina synder då han hängde på korset.

Den dag jag omvände mig, såg jag mina synder på korset med Jesus. Jag såg Jesu blod som tvättat bort mina synder. Omvändelse innebär att jag måste tro vad Jesus gjort för mig och göra ett fullt beslut och fullkomligt medgivande att från den dagen vända om från världen för att följa Jesus.

Var det svårt att fatta det beslutet?

-Det var svårt, därför det innebär att säga farväl till allt. Du säger farväl till djävulen, till din tidigare kyrka, till din familj, till samhället – för att bara tillhöra Jesus. Det var inget lätt beslut. Det är som att säga att jag har ingenting annat att arbeta för än Jesus.

Hur gammal var du när du fattade detta beslut?

-Jag var sjutton år.

Upplevde du att ditt liv förändrades?

-Jag visste att mitt liv var förändrat, och jag upplevde frid och glädje. Jag upplevde ett nytt liv. Inte världens, men ett nytt liv. När jag kom tillbaka till skolan och min hemby sa mina anhöriga och skolkamrater åt mig: vi ser att du har förändrats, men vi tror att du snart kommer tillbaka. Du kan inte vara på det där sättet jämt.

Omvändelse är att be Jesus göra vad han gjorde på korset också i mitt liv. På korset tog han alla mina synder, men jag visste det inte, jag trodde det inte. Jag gick i kyrkan utan att veta det. Utan att tro det.

Jag upplevde alltså ett nytt liv som jag kunde känna och se och tro. Även icke troende kunde tala om det för mig. Men de försökte beröva mig modet genom att säga att jag inte skulle klara av det.

Hur lång tid efter denna upplevelse fortsatte du den lutherska skolan?

Efter grundskolan gick jag high school, och ytterligare en skola, men nu var jag troende. Den andra skolan var i staden. Den var också luthersk, för jag växte upp i ett lutherskt område. Men jag brukade nu gå till de verkligt troendes möten i en pingstförsamling. Jag hade låtit döpa mig och blev också andedöpt. Då upplevde

jag kallelsen att bli ett vittne. Jag fick mod och kraft att gå ut och berätta för andra om den sanna kraften i den helige Ande.

Fick du dina föräldrars tillåtelse att låta döpa dig?

-När jag gick med i den lutherska kyrkan tyckte inte mina föräldrar om det, men de accepterade det. Men när jag blev frälst, vände de sig helt mot det. När jag började vittna motsatte de sig, och hela byn vände sig mot mig. Från den stunden började konflikten. Men det blev en välsignelse för mig, för jag insåg att det var för att jag nu predikade sanningen.

Så vid sjutton års ålder började du predika?

-Ja, jag skulle nog inte kalla mig predikant, och jag önskade aldrig att bli predikant. Men jag började vittna då jag läste i bibeln att när man fått den helige Ande så fick man löfte om kraft att vara ett vittne. Jag vittnade i hemmen och överallt.

I Afrika har vi den kulturen att vi alltid frågar varandra hur det är, hur man mår, hur går det med jobbet osv när vi möts på vägarna.

När jag träffade någon som frågade hur det var med mig, fick jag berätta att jag mådde fint och blivit frälst. Vid varje kontakt då vi utbytte hälsningar fick jag vittna för en efter en. I byarna var det väldigt lätt. Så fort jag träffade några grannar frågade de hur det gick i skolan, och jag fick berätta att det inte bara gick fint i skolan, men jag blivit frälst och Jesus är densamme. Så jag fick förmedla ett budskap närhelst jag kommunicerade med folk.

Vad hände sedan du slutat skolan?

-Då for jag till staden som ligger 50 miles från min hemstad och började jobba som kontorist. Jag jobbade där i ett och ett halvt år. Därefter fick jag en mycket stark kallelse att börja predika evangelium i min hemby. Där i min hemby hade jag vittnat förut i över två år, men ingen hade kommit till tro. Men nu lämnade jag jobbet och återvände till min hemby för att predika. Där predikade jag nu i ett år, men ingen kom till tro.

Så reste jag till en liten stad och predi-

kade där ett halvt år, men ingen kom till tro där heller. Så återvände jag till min by igen. Men den här gången var det anorlunda. Jag hade fastat och bedit uppe i bergen, och Herren övertygade mig nu om att det var hans tid för min hemby. 1968 kom jag så tillbaka till min by, och predikade där i ett år, och då hade sju människor kommit till tro.

När bildade du familj?

-Min fru blev frälst 1967. Hon gick i skola i en annan stad. Hon hade växt upp i min by, men vi kände inte varandra så mycket på den tiden. När jag kom hem för att predika i byn, den perioden då människorna inte tog emot evangelium, så kom hon och berättade för mig att hon hade blivit frälst, och hon ville veta mer om vad jag predikade, och vi kom fram till att vi hade upplevt detsamma.

I slutet av 1967 for jag till staden, och där gifte vi oss i pingstförsamlingen i början av 1968. När jag så återvände för att predika 1968, då sju människor kom till tro, då var jag alltså redan gift och min fru och jag verkade tillsammans ett år utan resultat, men i slutet av året så blev sju människor frälsta, och så fortsatte församlingen att växa.

Så började vi samlas till gudstjänster i en väldigt liten och oansenlig stuga. Men det var början till väckelsen i min hemby. Året därefter hade församlingen växt till omkring åttio troende. Efter tre år reste vi upp ytterligare en församling.

Det var en fantastisk manifestation, för folket i min hemby är inte lätt att vinna för Gud. Den lutherska kyrkan har stort inflytande där, deras skola var där, så de hade en religiös stolthet. Vi är inte hedningar! Vi är bra, vi går i kyrkan! Så det var verkligen hårt.

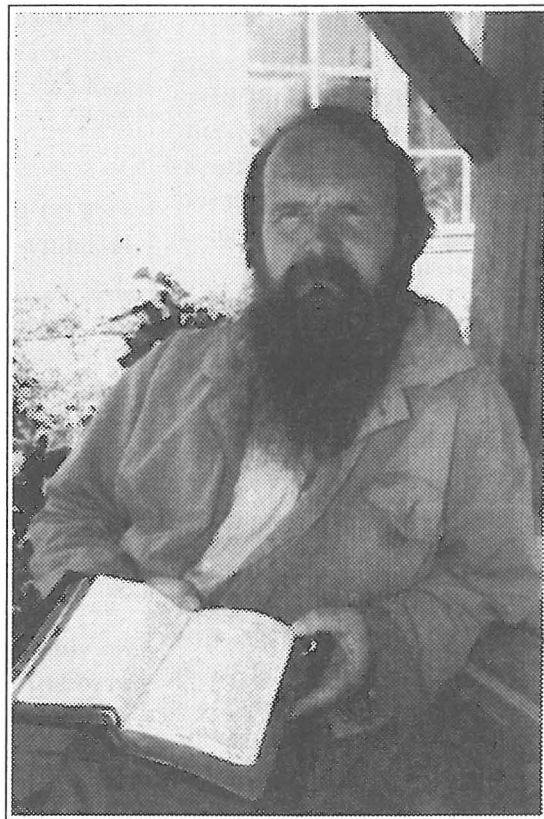
Men församlingen växte?

-Ja, efter två år hade vi två församlingar, efter fem år fyra församlingar och idag har vi 350 församlingar. De flesta av dem ute i byarna. Jag bor i staden, men de flesta församlingarna är ute i byarna.

I nästa nummer får vi bland annat läsa om hur det kom sig att Nixon började resa till olika länder, och vad som fick honom att stanna långa perioder hos Maranataförsamlingen i Stockholm. ■

Vilket är det värsta begäret?

Text: Hans Lindelöw

Vi lever i en särskilt svår och krävande tid. Det finns ju också ett uttryck i Bibeln: "Fråga icke i ditt hjärta: varför var det bättre förr? Icke av vishet kan du fråga så...."

Vi lever i farliga tider, som är förutsagda. Det framgår av Bibeln att det som på ett särskilt sätt är svårt för oss är att bevara det vi har fått höra. "Det som var från begynnelsen, det vi har hört, det vi med egna ögon har sett, det vi skådade och med våra händer rörde vid – om Livets Ord är det vi vittnar."

På vilket sätt är nu detta hotat? Det finns något som vi har all anledning att se upp med; som Guds Ord på ett djupt sätt redan har varnat för. Det står: "Du skall icke ha begärelse". Vad är begärelse? Det är något som kan leda oss vilse, det kan förleda oss därför att det har att göra med så mycket i denna tidsålder som är mot Kristus, mot Guds evangelium, evangelium om Guds rike.

Aposteln Petrus undervisar om begärelse och talar tydligt och klart om vad begärelsen är. Han talar i sitt första brev om tre slags begärelse. Det är i alla avseenden negativt. Vi är kallade att föra en kamp mot oss själva. För det första skriver Petrus: "Som lydnadens barn skall ni inte styras av de begär som ni tidigare levde i när ni ännu var okunniga. Nej, liksom han som har kallat er är helig, skall ni föra ett alltigenom helgat liv." (1 Petr. 1:14-15)

Det finns alltså ett begär som tillhör okunnighetens tid. Det är sådana begär som alla människor har från början, begären som tillhör okunnighetens tid.

Det står om ett annat slags begär i samma brev: "Mina älskade, jag uppmanar er som främlingar och gäster att hålla er borta från de köttsliga begären som för krig mot själen." (1 Petr. 2:11)

Nu talar aposteln inte längre om de begär som har att göra

med okunnighetens tid, då vi levde i mörker som hedningar, då vi levde utan Gud och utan hopp i världen, men det står "mina älskade". Här skriver han till dem som har kommit till tro på Jesus och de som tillhör församlingarna i Pontus, Galatien, Kapadocien, provinsen Asien och Bitynien. De köttsliga begärelserna kan vi definitivt inte säga oss vara befriade ifrån, hur mycket vi än tror på Gud, hur mycket vi än håller hans bud. Vi är inte befriade, därför att det tillhör den köttsliga naturen som vi fortfarande vandrar i. Men Paulus skriver att fastän vi vandrar i köttet, så för vi inte en strid efter köttet.

Här finns det tydligt och klart besked: håll er borta från de köttsliga begären som för krig mot själen. Uppför er väl bland hedningarna, så de, när de anklagar er som förbrytare, ser alla goda gärningar ni gör och prisar Gud den dag han uppsöker dem." (1 Petr. 2:11-12)

Det verkar som om, fastän vi är frälsta, döpta, födda på nytt och tillhör Herren Jesus Kristus, tillhör hans församling, så finns det hos oss något som är bundsförvant med det som var tidigare och det som finns hos alla människor i hela världen. De köttsliga begärelserna kommer vi aldrig ifrån, men håll er borta från de köttsliga begären. Begären som tillhör okunnighetens tid, de köttsliga begären. Det gäller varje individ, vare sig det är församlingen i Pontus, Kapadocien eller Stockholm.

Det finns ett tredje slags begär omtalat i Petrus första brev: "Då nu Kristus har lidit till kroppen, skall också ni beväpnas er med samma sinne. Ty den som får lida till kroppen har slutat synda, så att han den tid som är kvar inte längre lever efter människors begär utan efter Guds vilja. (1 Petr. 4:1-2) Här har aposteln martyrskan för ögonen, de som är på väg att bli martyrer. Detta tredje slag av begär är det värsta.

Först nämnde vi det som hör okunnighetens tid till. Det förstår vi är en väldig massa människor som naturligtvis behärs-

kas av dem. Sen har vi de köttsliga begären och lika många människor drivs av dem. Så nämns för det tredje människors begär. Då handlar det om de kollektiva onda begären. De är de värsta, och därför är det så nödvändigt att församlingen kämpar en framgångsrik kamp.

Det värsta som kan hända är när den kristna församlingen avfaller så att de så kallade troende, de namnkristna, med sina köttsliga begär förenar sig med alla andra människors begär, deras som hör okunnighetens tid till. Dessa begär gör gemensam sak med det som kallas människors onda begär. Vad är det? Det är vad som händer vid vissa tillfällen i historien och det som kommer att ske i slutskedet. Därför är det angeläget att vi vet att det finns olika begär. Begär som hör okunnighetens tid till, de köttsliga begären och människors onda begär.

Då är det viktigt att veta – vilket är det värsta slag av begär man kan ha? Var blir människan frestad, var finns det anknytningspunkter, var är den mest kritiska zonen hos människan, där hon blir verkligt attackerad? Skriften säger ganska tydligt att det är talet. Därför undervisar Jakob i sitt brev om tungan.

I Uppenbarelsboken nämns i kapitel 13 om det som är karaktäristiskt för vilddjuret. Förutom ett antal karaktäristiska drag som är beskrivna för oss i början av kapitlet, läser vi: "Och åt vilddjuret gavs en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick makt att göra så i fyrtiotvå månader. Det öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel, dem som bor i himlen. Och åt vilddjuret gavs makt att strida mot de heliga och att besegra dem, och det fick makt över alla stammar och folk och språk och folkslag." (Upp. 13:5-7)

Det värsta slaget av begär, som kanske rymmer det största fördärvet, är begäret att predika. Att använda tungan. Om vi inte övervinner oss själva på denna punkt, om våra köttsliga begär härvidlag förenar sig med människors begär i allmänhet, dvs. de begär som tillhör okunnighetens tid, vad händer då? Då uppstår diktatur, nazism eller kommunism. Vi lever i en fri demokrati och har känslan av att allting är ljust och lätt och luftigt. Men det är i en sådan tid som vi med särskilt allvar ska studera sändebreven i Uppenbarelsboken, till exempel breven till Tyatira och Laodicea. Vad betyder kvinnan Jesabel?

Varifrån hämtar vi förebilder som predikanter eller troende? Hämtar vi dem i världen, då gör vi gemensam sak med världen, hur talade Jesus, hur uppträdde han? Det är väldigt angeläget att inte bara läsa det som står i Bibeln, utan att också lyssna in den röst som talar. Jesus var något annat än en predikant som vi oftast föreställer oss det.

Det måste vara väldigt angeläget för oss att veta något om hur han själv var. Det var ju så länge sen, tänk så mycket som gått förlorat, saker som vi aldrig har fått veta. Vi läser i Jesaja 42:1-4:

"Se, över min tjänare, som jag uppehåller, min utkorade, till vilken min själ har behag, över honom har jag låtit min Ande komma; han skall utbreda rätten bland folken. Han skall icke skria eller ropa och icke låta höra sin röst på gatorna. Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke utsläcka; han skall i trofasthet utbreda rätten. Hans kraft skall icke förtyna eller brytas, intill dess att han har grundat rätten på jorden; havsländerna vänta efter hans lag." ■

*Maranataevangelisten och sångförfattaren
FOLKE NILSSON, som var bosatt i övre Norrland, har flyttat hem till Gud. Hans genuina maranatasånger som finns med i Särilaregn fortsätter förkunna, förmana och uppmuntra oss som är kvar i tiden. Vi återger en av dem:*

MARANATA – Herre, kom!

I en värld där själar lider
Och är snärjd av satans band,
Och där synden fått bedraga
Dragit dig från Jesu hand.
Ännu hoppets låga brinner,
Jesus allt kan göra nytt,
Och din sorgsna själ kan bli i fröjd förbytt.

Kör:

Midnattsropets budskap ljuder:
MARANATA – Herre, kom!
Och till alla hjärtan bjuder
Jesus ut sin rikedom.
Gör dig redo, se han kommer
För att hämta hem sin brud,
Som står redo, iklätt sig sin bröllopsskrud.

Längtan som i själen brinner
Att få leva i Guds nåd
I dig själv du tomhet finner
Och för själen ingen råd.
Men ett ord från Jesus säger
Att det inte du förmår,
Det förmår han om du vilar i hans sår.

Genom vånda, kamp och strider,
Under jubel, fröjd och frid
MARANATA-ropet ljuder
I en mörk och ödslig tid.
Snart en dag skall bruden lyftas
Upp till Herrens fröjdesal
Där det samlas skall en skara utan tal.

Bröllopsbjudningen nu ljuder
På var stig och i var vrå
Och sin frälsning Jesus bjuder
Till båd' stora och åt små.
Halta, krymplingar och blindas,
Ja, envar hans bjudning får
Till Guds bröllopssal som redo dukad står.

Ingenting av jordens lycka,
Ingenting av världens glans,
Kan från fadershanden rycka
Den själ som blivit hans.
Nej, den själ som överlämnat
Allt åt Jesus, Frälsaren,
Har förvissning om sitt hem i himmelen.

Apropå...

Förförelse och följ

Vi anar desperation och smärta bakom nedanstående kolumn av Hans Göran Björk. Han försöker ropa ut att han inte överdriver faran för yttrandefrihet, demokrati och religionsfrihet. Och vi märker hur han stängas mot likgiltigheten, trögheten och okunnigheten. Programledaren och pastorn påpekar:

"Det här lagändringsförslaget är inte i första hand till för att stärka skyddet för homosexuella. Detta finns redan, om rättsväsendet tog det på allvar. Det är snarare frågan om en kamp och ett aktivt bekämpande av en fri kristen tro och livssyn, en kamp mot kristna som inte låter sig styras av andra.

Här gäller det för oss att vara vakna och se utvecklingen..."

Den situation som uppkommit, föranledde Maranata! att plocka fram en folder som Arne Imsen skrev och spred för närmare 15 år sedan. "Förförelse och förföljelse" var rubriken. Med det facit i hand vi nu har, kanske det är lättare att förstå allvaret av maningarna som då förargade så många. Vi publicerar ett utdrag ur foldern.

PRESSKLIPP PRESSKLIPP PRESSKLIPP

Fri bibeltolkning förbjuds om två år!

Jag tror att våra samfunds- och kyrkoledare nu på ett mycket tydligt sätt måste markera kristenhetens avsky mot lagförslaget som sådant OCH samtidigt markera sitt värnande om ALLA människor. Oavsett hudfärg, politisk åsikt, religiös tillhörighet eller sexuell läggning.

För mig är det enkelt att se hur en sådan markering kan göras:

Att avstå samtliga samfundsbidrag från stat och myndighet, inklusive SIDA. Därigenom tar vi själva ansvar för våra arbetsområden och vår evangelisationsuppgift.

Att omgående lämna organisationsformen "trossamfund" för att göra den lagdelen verkningslös. Att parallellt med detta, under nya former, återevangelisera Sverige genom förbön och en evangelisationssatsning av tidigare sällan skådade slag."

(Hans Göran Björk, saxat ur Trons Värld 2/11 2000)

Det är uteslutet att penningmedel framtvungade genom skatteplikt skulle föra med sig någon välsignelse för Guds verk. Det faktum att kyrkan och andra grupper i det pluralistiska samhället får samhällsstöd för sina verksamheter kan definitivt inte åberopas såsom godtagbart skäl, för att den fria kristna församlingen bör eller kan etablera motsvarande relationer till staten. Jämförelsen är inte adekvat, eftersom problemet inte utgör ett politiskt rättviskrav, utan gäller värdemotsättningar och distanser som inte är jämförbara och förhandlingsbara.

Den fria kristna församlingen kan nämligen inte exponeras och exploateras som en förening av folkrörelsekaraktär utan att den förlorar sin helt unika egenart. Med avseende på tro, gemenskap, funktion, offer och tjänst, kan den inte relateras till några andra storheter än Herren Jesus Kristus och Guds rike.

Den urkund, som för församlingen är ensam och avgörande auktoritet för dess konstitution, funktion och fullmakter, är med avseende på läran och dess praktiska tillämpning, såsom den mönsterbildande gestaltades i urkristen tid av principiella och praktiska skäl, helt avvisande till bilateralt samröre. Denna hållning påverkas och förändras inte med föränderligheten hos de politiska system, som från tid till annan härskar genom statsmakterna i världen.

Den kristna församlingen får ej heller tillåta att motståndare kränks, därigenom att de skattevägen tvingas bidra till försörjningen av en religiös företeelse, som de helst av allt skulle vilja se spolerad. Blotta tanken på ett sådant missförhållande borde vara helt outhärdlig för var-

Utdrag ur artikel
av Arne Imsen 1986

Öljelse

je kristen och sätta stopp för hantering-
en.

Det är heller inget idealiskt utgångsläge för evangelisation om medborgerliga plikter orsakar positiva eller negativa fixeringar, som frammanat fördomsfulla reservationer mot frälsningsbudskapet hos mottagarna. I den kristna församlingen är nämligen offergärningen uttryck för en andlig kallelse och tjänst, där givaren tillför penningvalören ett värde som är oskattbart och i sig bär gemenskapsförmedlande välsignelser till denne och församlingen. Den fundamentala skillnaden är alltså att den kristna offerttjänsten vidgar dörrarna för fördjupad syskongemenskap där den redan finns, medan däremot statsbidragen just genom sin tvångsnatur stänger dörrarna för evangelium och dess budbärare.

Det bör därför stå klart för alla, att den avvisande attityden till samhälleliga församlingsstöd inte är baserat på negationer, utan en fast övertygelse om att församlingens särställning och natur inte har eller behöver något komplement eller alternativ till sitt offerliv, ty det är en sådd som bereder en skörd av mångmultiplicerade och mångfaldiga välsignelser, utan vilka församlingen inte kan förnyas och växa.

Offerttjänsten och statsbidragen är oförenliga motsatser som med konsekvens utesluter varandra, eftersom det första reformerar medan det andra deformerar församlingsgemenskap och evangelisation. Vad det här handlar om är att förbli i trohet mot församlingens brudgum och Herre. Med detta urkristna synsätt kan statsbidragen inte betecknas som någonting annat än kvalificerad prostitution med skökolön; ett kopp-

leri med en kopulation som ger sin kromosomfrukt i sin tid.

Myterna om statlig villkorslöshet och församlingarnas oberoende har banat väg för allt större samhälleliga subventioner. Några hundra bidragsberättigade studiecirklar var den blygsamma start, som satte mångmiljonrullningen i lavinartad rörelse. En annan myt på samma idémässiga plan, där beredskapen uppenbarligen var mycket dålig, vill göra gällande att statsbidragen skall ses såsom en kompensation för de av statskassan indragna avgifterna och skatterna från samfun-

Denna beredvillighet att naivt bortförklara historiskt kända och dokumenterade fakta verkar aningslös och oskuldfull, men är en mycket djup och allvarlig kluvenhet, som har normaliserats på grund av penningens attraktionskraft, och de anklagade samvetenas behov av lugnande försäkringar om att aningarna man egentligen bär om det värsta, saknar verklighetsförankring.

Det ideologiska underlaget och de psykologiska förutsättningarna för ett bejakande av dessa stödformer ur en regelrätt bidragsdjungel, är en framsuggerad inbillning om statens kraftlösa välvilja och församlingarnas moraliska styrka.

En flora på bortåt sextioålet möjliga samhälleliga bidragstyper gör systemet till en hel vetenskap för fantasifull efterforskning av de åtråvärda penningmedlen.

Ett plock i mångfalden utpekar verksamhetsbidrag, lokalbidrag, handikappanpassningsbidrag, konsulentbidrag, projektbidrag, volontärbidrag, adminis-

trationsbidrag, centralt statsbidrag, lokalt aktivitetsstöd, lönebidrag, ledarutbildningsbidrag, feriebidrag, studiebidrag med statliga, regionala och kommunala råd och nämnder som anslagsbeviljande och övervakande myndigheter. Spordiskt fungerar också penninglotteriet som arrangör för bidrag som UD förmedlar till PU. - - -

Om en väckelserörelse inte ska förlora sin identitet måste den i varje tid och i varje läge stå helt fri och oberoende i sina relationer till staten, en position som äventyras då väckelseförsamlingen etablerar förbindelser för att få någon del utav sin försörjning garanterad av de medel som hör kejsaren till. Här handlar det definitivt inte om beroende, som man medger är osunt och skadligt.

Penningen kommer nämligen genom sin egen makt att tilltvinga sig de styrningsmedel, som avgör den framtida utvecklingen. Mottagandet av kejsarens tillhörigheter är i sig självt ett principiellt nederlag som raserar förutsättningarna att upprätthålla distans mellan två oförenliga riken i okränkthet frihet utan ovidkommande inblandning.

Alla sådana in-teckningar leder till någon form av skuldsättning. Det är livsfarligt att låta sig riktas av tidens härs-kare. Tacksamhetsskulden är inte det enda, ej heller det minsta riskmomentet.

Vi bör lära av Abraham, som själv gav sitt tionde till konungen i Salem men vägrade att ta emot något som helst vederlag för sina samhällsgagneliga insatser att befria fångar ur fångenskapen för de härskare som verkligen förstod hans betydelse och gärna ville utnyttja hans tjänster. De fattade nämligen inte hur omöjliga deras inviter var och riskfylld för dem själva, deras egen makt och dess territorier.

Subventionerna är dessutom ett synligt uttryck för ett långt framskridet andligt armod, som vanligtvis har många symptom. För pengar kan nämligen mycket köpas och vinnas i denna världen. I händerna på kyrkofurstar och kyrkopolitiker kan det penningslukande kyrkospelet länge och underhållande ersätta det andliga livet med program, teknik och aktiviteter. ■

Så var det åter bokmässa i Göteborg. Det var med förväntan och spänning vi kom dit. Sanningen att säga fanns det kanske också en liten känsla av oro. Att BMCs monter i fjol utsattes för vandalisering av en grupp som kallade sig "kommando kärlek" mindes vi bara alltför väl. Det fanns de som tyckte att Maranata inte borde få komma tillbaka till mässan fler gånger. De som stod för de åsikterna sades vara "kända författare". Att författarförbundet inte kände till dessa "författare" eller deras aktion var ganska väntat.

Det blev en debatt där olika ståndpunkter framfördes. Det slogs fast att yttrandefriheten är viktig. Bertil Falck mässans vd i fjol tog bestämt avstånd från "de kända författarna" tilltag och önskade BMC välkommen i framtiden.

Läsrörelsen och nordiska författare var viktiga delar av bok- och biblioteksmässan. Läsrörelsen är helt ny och den invigdes under mässan. Som namnet anger skall den inspirera människor att läsa mera, men också att komma med hjälpmedel till de som har läsvårigheter.

Läsa-rörelsen är något helt annat och är ju en gammal företeelse. Det var läsarrörelsen på 1700-talet som uppmuntrade till att läskunnigheten ökade. Människor måste ju kunna läsa för att ta del av bibeln och andra heliga skrifter.

Det lyftes fram i Maranatas monter. "Varför kallades dom läsare?" var en fråga som ställdes. En del av montern var byggd och iordningställd som ett rum från 1700-talet. Några antika möbler, ett fönster, en gammal tapet och bibel och postilla var några rekvisita för att få rummet att ge intryck av 1700-tal.

Bertil Fredriksson var drivande när det gällde att ge rummet det rätta stuket. Han målade, tapetserade och designade. Ett par masonitskivor gjordes om och användes som trägolv. En trasmatta lades över det slitna och ådrade golvet och så var man inne i ett 1700-talshem. Så fylldes en gammal träkista med tidningar som delades ut till förbipasserande. Traktater, småskrifter och böcker fanns givetvis också med men de presenterades i den mer moderna delen av montern.

Sedan fanns Bertil på plats dag efter dag. Vad är det som driver honom att satsa på detta sätt år efter år och gång efter gång? Han säger:

-Bokmässan är ju en mötesplats där människor som läser, tänker och reflekterar över tillvaron, kanske mer än i andra sammanhang. Vi når ju människor som inte kommer till mötena.

-Samtidigt når vi många som sysslar med det skrivna ordet, opinionsbildare och de som betyder mycket för vårt lands intellektuella och kulturella utveckling.

Flera var aktiva i Maranatas monter. Fem elever från Pilgrimsskolans högstadium var också där. Två av eleverna som var där för första gången kommer med synpunkter. Först Elisha Widén:

-Jag har hjälpt till att göra iordning och jag har varit med att dela traktater.

Så vann jag en tävling om Norden, jag hade alla rätt och fick en dyr bok.

Andreas Eliasson säger:

-Det är mycket folk här och kul att vara med. Vi talar om Jesus.

-Jag vann också i en tävling. Man skulle gissa hur många böcker som fanns i en låda och jag fick andra pris som var fem böcker.

Skulle Maranata få komma till Bok & Biblioteksmässan i Göteborg i år? Det tyckte inte några som uppgav sig vara "kända författare". Anledningen var att BMCs monter i fjol blev utsatt för vandalisering. Det var Arne Imsens bok om homosexmaffian som man fann angeläget att protestera mot. När ord och argument inte räcker kan metoder lånas från diktatoriska sammanhang.

I debatten som följde slogs fast att yttrandefriheten är viktig. Maranata var välkommen att delta i bokmässan.

**Reportage:
Ulla Näsholm**

Maranata

*Årets bokmässa hade läseriet som te-
bilden: Bertil Fredriksson och Sven-*

böcker fanns med. 650 gymnasieelever räknades också in bland besökarna förutom då andra barn och ungdomar som deltog.

Det var tävlingar av olika slag, man kunde vinna böcker, biobiljetter etc. En av pilgrimsskolans elever vann en hel kista med böcker av olika slag och var glad och stolt över sin tur och kanske också i viss mån sin skicklighet. Det var i alla fall spännande och intressant att vara med, tyckte eleverna.

550 seminarier hölls också och då är det inte inräknat alla små seminarier som hölls i respektive montrar. Det var ett mer eller mindre konstant

Åter på bokmässan

Detta föranledde BMC-förlag att lyfta fram läsarnas kamp på 1700-talet, med en miljö från ett läsarhem i tidsenlig stil. Övre infällda Grenmyr var först på plats och iordningställde montern. Nedre bilden: Elisha Widén, en av Pilgrimsskolans elever som hjälpte till i montern.

flöde av ljud. Människor läste, man diskuterade och frågade. Mikrofoner förstärkte det mesta och folk stannade upp lyssnade, applåderade, medan andra skyndade vidare.

Det andliga i olika tappningar hade stor plats och bibeltorget scen var ofta upptagen för att illustrera något tema, t ex Clown duon "helig bönor" återfanns vid ett par tillfällen i aktion.

Nixon Issangya från Tanzania var också med.

Han berättar:

-Det var den första bokmässan som jag är med på i Sverige. Första intrycket jag

fick gav mig anledning att ropa till Gud för människorna där. Allt jag mötte manade mig till djup och innerlig förbön.

-Flertalet av böckerna var religiösa på ett eller annat sätt. Jag samtalade speciellt med några ganska udda grupper.

-Först humanisterna som talade emot religiös information. Jag påpekade att de också var en religion. De lyssnade till mig men accepterade inte vad jag sa och poängterade att de inte trodde på Gud. Men det är ju en religion svarade jag.

-Så talade jag också med

kommunisterna som också hade en monter på mässan. Definiera kommunismens idé för mig bad jag.

-De var emot socialismen och "idagkommunismen", svarade de. Vad är då detta, ville jag veta. Efter Lenin var man inte överens längre, menade de. Men de hade läst en bok av en svart amerikan som var muslim och den tyckte de om. Visserligen trodde de ju också på Gud, men boken var militant och det var det väsentliga.

-Jag lärde mig att människor är emot samhället. Det finns ju inget annat och någon Gud tror de heller inte på

-Så för mig blev det en upp-

fordran att ur djupet av mitt hjärta bedja för Sveriges land och folk.

-Det var en intressant, lärorik och uppfordrande mässa med tillfällen att se och i någon mån bekanta sig med människor och det budskap de vill aktualisera.

I skrivande stund är det bibelskola på Bällsta Missionscenter. Förhoppningen är att vi var och en som Jesu lärjungar rustas för att på ett sant och trovärdigt sätt gestalta Nya Testamentets, ja, hela bibelns budskap så människor kan få möta Gud till frälsning genom Jesus Kristus. Maranata – Jesus kommer! ■

Text: Hans Lindelöw

Efter reformationen skedde det en kraftfull konsolidering av det svenska statskyrko-systemet.

Reaktionerna mot detta kom på olika vis både inifrån och utifrån. Reaktionen inifrån kyrkan och de troendes led tog sig under 1600-, 1700- och 1800-talet uttryck i t ex pietismen, metodismen och baptismen, som hade internationell uppbackning från Tyskland, England och Amerika.

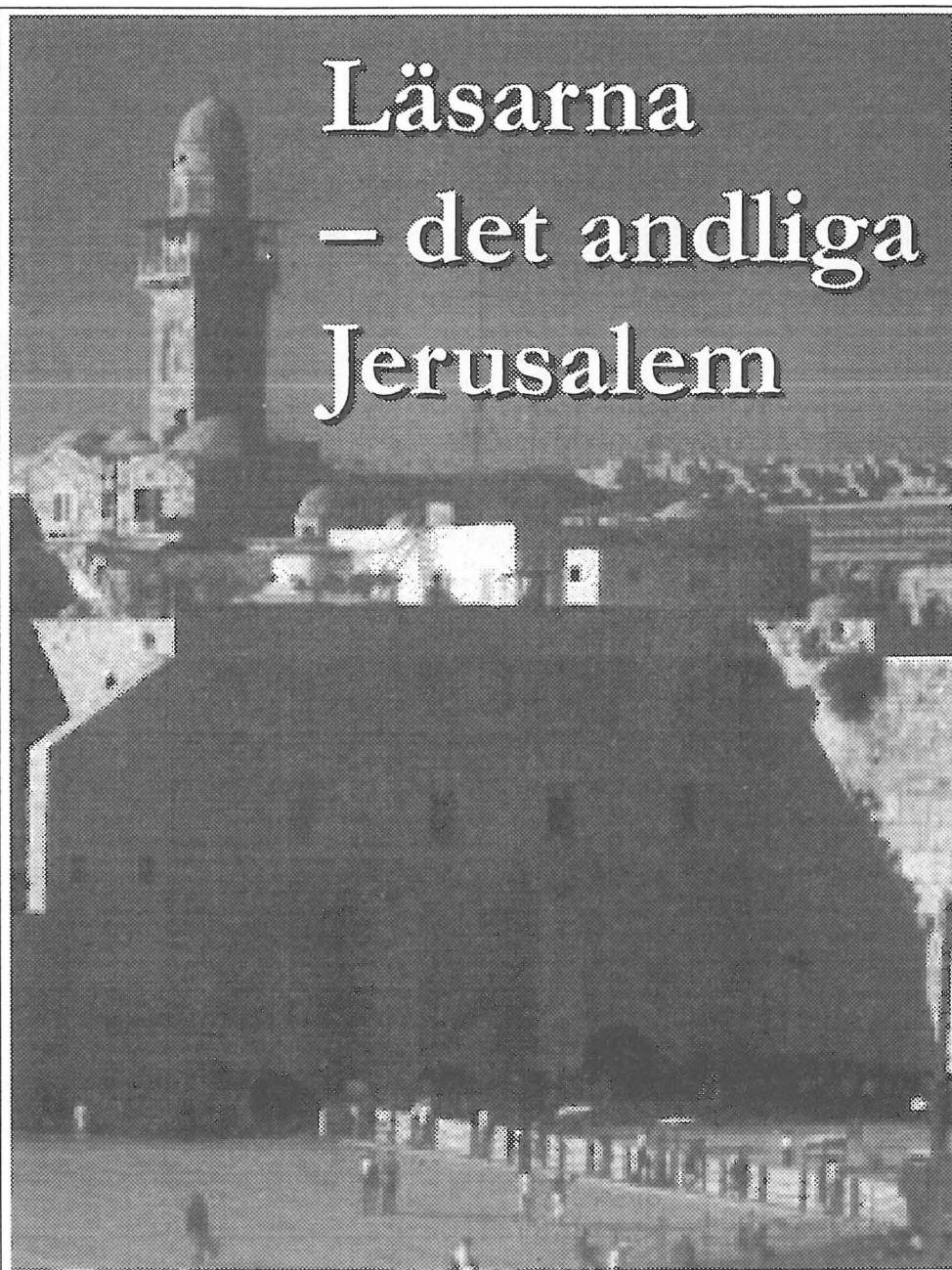
Ur dessa led kom också de som kallas för "läsare". Det finns mer bestämda definitioner om "gammal-läsare" och "ny-läsare" i Norrland, men man kan säga att dessa människor med stort allvar läste Bibeln och Luthers skrifter, vilket var vad den officiella statsreligionen förespråkade. Och just därför kom de på kant med den sistnämnda.

Konflikter uppstod omkring frågor om sätt och tidpunkt att samlas, och om förståelsen av den evangeliska läran. Under 1700- och 1800-talen fanns det s.k. konventikelplakatet, som förbjöd enskilda sammankomster i hemmet, om de inte var auktoriserade av kyrkan.

Johann Arndt (1555-1621) hade på ett tidigt stadium givit en förklaring av Luthers lära, eller hellre: av Bibeln, där han lade tonvikten på det inre livet. Idealtillståndet framställdes av honom bl.a. på detta vis: "När den Helige Ande undervisar oss vid Ordets betraktande". Hans skrifter spreds av bl.a. August Francke ett århundrade senare, och hamnade då hos de karoliner som var krigsfångar i Sibirien.

Till Sverige kom sedan under första hälften av 1800-talet den engelske metodistpredikanten George Scott, och fick betydelse för Carl Olof Rosenius, Anders Wiberg och andra väckelseoriginal. Men kanske framför allt för Rosenius, som samarbetade mycket med honom, till dess att han under omtumlande former fick fly ifrån Stockholm och Sverige en tidig vårdag 1842. En uppretad mobb jagade bort honom.

Detta illustrerar tydligt nog det svenska "Jerusalems" ställning, som en värdig arvtagare till de slag av "Sions sånger" som Jesus själv stämmer upp med dessa ord: "Jerusalem, du som dräper

profeterna och stenar dem som är sända till dig..." Matt. 23:37.

Judarna – det geografiska Jerusalem

I en artikel i "The Jerusalem Post" från den 27/8 hämtar vi en intervju med en av flera judiska aktivister som kämpar för judarnas rätt till tempelberget i Jerusalem:

"Om och om igen under judarnas historia har främmande makter ockuperat Jerusalem och tagit över tempelberget, och därmed orenat det judiska folkets heligaste plats.

Först var det babylonierna som ockuperade staden. De förstörde det första templet och förde bort Judéens invånare i fångenskap. Efter c:a 400 år var det grekerna som tog

kontrollen över det återuppbyggda judiska templet, de orenade det med grisar och hedniska avgudar, och det blev en startgnista till det mackabeiska upproret, som helt kort återinförde judisk suveränitet i landet.

Några århundraden efter det, stormade romerska legioner in i Jerusalem. De tömde staden och jämnade det andra templet med marken. Igen var förödelsen ett preludium till en judisk exil, som denna gång varade i 2000 år.

Under denna period har först kristna och sedan muslimer byggt sina helgedomar ovanpå det Allraheligaste – det som i den judiska traditionen räknas som Guds närvaro på jorden."

Enligt Salomon är det som nu väntar judarna antingen ett tredje tempel, eller en tredje exil. ■

Gud räknar inte med Jerusalem i Mellanöstern...

Text: Bertil Fredriksson

Tänk att få vara ett Guds barn, sjunger vi i en sång. Vi är pånyttfödda och vi är födda in i Guds rike. Du kanske undrar: Guds rike, har det nån betydelse? Att bli född på nytt., vad innebär det?

Det är så här att ända sedan syndafallet skedde i mänsklighetens historia så har Gud inte räknat med det gamla. Han räknar bara med det nya. Han har totalt avskrivit allt vad det gamla och fallna släktet kan erbjuda och åstadkomma. Med alla dina duktigheter och prestationer, med den bästa politik och ideal kan du aldrig komma in i Guds rike.

Guds rike bygger inte på fina ideal, det bygger inte ens på så kallade kristna värderingar. Nu studsar du till: Vi måste väl ändå omskapa och omforma, tänk om vi kunde få uppleva en väckelse så det blir riktigt gulligt och gott här och så att vi kunde få frid...

Jesus sa: Jag har inte kommit för att sända frid utan strid. Han räknar inte med att det ska bli fred på den här jorden förrän hans rike är upprättat och det blir inte upprättat på nåt annat sätt än att människor tar emot honom och blir födda på nytt till ett levande hopp. Får ett nytt sinne och kommer in i något helt nytt.

Gud räknar inte med det gamla.

Vi förbjudar ett nytt Jerusalem. Gud räknar inte ens med Jerusalem som är därnere i Mellanöstern. Han har sagt att han har berett ett nytt Jerusalem som skall komma ned från himlen.

Han vill alltså upprätta sitt rike i våra hjärtan. Det står att Guds rike kommer inte så att man kan förnimma det med ögonen. Men då är det ju inte politik eller prestationer. Det är inte något av det som vi inbillar oss att det är. Guds rike kommer ned ovanifrån och det kommer på ett sådant sätt att man inte kan förnimma det med ögonen. Därför måste man födas på nytt och få ett nytt hjärta, ett nytt sinne.

Detta kan man inte åstadkomma med några egna ansträngningar eller några heliga beslut. Det är bara genom att möta Jesus som man kan bli frälst. Du ska ta ställning till en person, honom som Gud har sänt till frälsning. Den frälsningen har han lagt på en nivå att man måste vara som ett barn för att kunna ta emot den. Om du inte blir som ett barn kan du inte komma in i Guds rike. Du måste komma till Golgata och uppleva försoning och frälsning. Det kan du uppleva, för det heter i Bibeln: Var och en som åkallar Herrens namn skall vara frälst. ■

Från en rysk web-sida,

"RBK" 2000-10-13

Kristendomens sista bålverk hotas

Vicepresidenten för Ryska Federationens militärexpertkollegium, Alexander Vladimirov, kommenterar i en exklusiv intervju för RBK situationen i Mellanöstern:

A Vladimirov: "Vi kan tappa kristen-

domens sista fäste i denna region, och förlora stora kristna helgedomar. Det är bara en tidsfråga innan terrorister börjar rycka åt sig kristna kulturskatter, detta har situationen med Josefs grav visat. Och då börjar det civiliserade krig som är värre än allt annat; det kriget är verkligen förintande. Arafat har ännu en gång visat, att inga som helst reträtter bör förekomma. Palestinierna går ändå på den provokativa linjen, vad man än lovar eller ger åt dem.

Vad är idag Israel? Det är den europeiska civilisationens förpost i öst. Genom att vägra hjälp åt Israel, lämnar vi ut denna förpost, som grundats också bl. a. med vår hjälp. Israel, som vi t.o.m. levererade vapen åt i hemlighet då det var aktu-

ellt, är nu kastat i ödets avgrund. Såsom enskild person kan man beklaga de människor – jag tycker synd om våra judar – som for dit för att söka stabilitet, utan att förstå att stabiliteten så att säga bara finns i Ryssland. Ur geopolitisk synvinkel är det att överge förposten lika med att minska sitt inflytande i området. Det är en strategisk och civiliserad blunder."

Vad är det som drar ryska militärens uppmärksamhet till Mellanöstern? Kommer "Gogs Härnadståg" att inspireras av oro för kristna kulturskatter i området? Se Hesekiel, kapitlen 38 och 39.

"Jag skall locka dig åstad..." (Hes. 38:4a) ■

Översättning: Hans Lindelöw

Sebastian i full färd med kassettproduktionen.

"Det har aldrig förr funnits så många miljonärer i landet, men de fattiga har det uselt."

Reportage:
Stina Fridolfsson

Sebastian Vidén, åter hemma från Dominikanska Republiken:

-Jag är glad över erfarenheten

Sebastian har i skrivande stund varit hemma ett par veckor, efter åtta månaders vistelse i Santo Domingo. Hela församlingen får uppmuntran i våra samlingar, då han varje möte lyfter församlingssången med inspirerat och inspirerande pianoackompanjement. Man anar att det har varit påfrestande att sakna möjlighet att spela piano där. Men han har naturligtvis varit fullt sysselsatt med andra uppgifter.

Sebastian var inte hemma

många timmar innan han var inne i församlingsarbetet. Han har hunnit ta hand om en hel del kassettbeställningar, som ständigt droppar in. Många beställer möten och radioprogram. Det är en viktig del av vår evangelisation att förmedla budskapet i form av kassetter. Och man märker att Sebastian förstår uppgiftens angelägenhet. Stillsamt och troget vakar han över varje beställning och ser till att den effektueras och kommer iväg.

Sebastian kan man lugnt säga verkligen är född in i maranataväckelsen. Ur många aspekter. Det var i september 1982, då föräldrarna, Karin och Berno, hade provisorisk bostad i en husvagn i Stockholm. Det bar sig inte bättre än att Sebastian anmälde sin ankomst, och det var litet bekymmersamt. Karin och Berno, unga pionjärer tyckte att det gick väl bra med husvagnen, men församlingsföreståndaren, som just då var i Gävle en period, där också

bibelskolan hölls det året, ställde sin bostad till förfogande.

Sedan löste det sig efterhand med bostad. Det har det alltid gjort. Familjen Vidén har varit ytterst mobil, och bott litet här och där. När missionskallelsen tog överhand, så åkte de till Santo Domingo, där de varit några perioder. Sebastian räknar ut att han varit drygt fem år där, sammanlagt.

Vi sitter i församlingens vardagsrum och samtalar. Förra veckan kom Sebastian hem från Santo Domingo, där resten av familjen är kvar. Det är första gången Sebastian flyttar hemifrån, men så har han också fyllt 18 år för ett par veckor sedan. Myndig, alltså. Och visst märks det att han mognat till man. Han är inte den som uttrycker känslor och tankar muntligt i långa beskrivningar, så det gäller att ställa de rätta frågorna.

Du har ju gått i Pilgrims-skolan. Har du saknat någon annan undervisningsform?

Sebastian funderar litet.

-Nej, jag har aldrig önskat att gå någon annan skola. Det har varit bra med Pilgrims-skolan, fastslår han.

Och denna hemundervisning har ju för Sebastians och hans syskon varit ovärderlig och helt skraddarsydd, med tanke på flyttningar både inom landet och de perioder de bott i Dominikanska Republiken. Det har varit kontinuitet i undervisningen, mamma och pappa har skaffat böcker och varit handledare. De har aldrig behövt kämpa med problem att byta skola, kamrater och lärare, som annars barn kan uppleva traumatiskt.

Sebastian, som är mycket musikalisk, har också fått lära sig spela gitarr och piano. Det var pappa som lärde honom första grunderna, sedan har han utvecklat sina gåvor. Det var med förundran och glädje församlingen såg när den trettonårige ynglingen satte sig vid pianot och ackompanjerade församlingssången.

På mina frågor om hur han upplever det att tjäna i församlingen med sin musikaliska gåva, medger Sebastian att det känns väldigt bra att få

delta i gudstjänsten på detta sätt.

Eftersom Sebastian varit flera perioder i Dominikanska Republiken under mer än ett decennium, frågar jag om han märkt någon förändring i landet.

-Ja, landet har ju förbättrats när det gäller kommunikationer. Men klyftan mellan fattiga och rika har ökat. Det har aldrig förr funnits så många miljonärer i landet, men de fattiga har det uselt.

Sebastian klarar sig ledigt med spanska språket nu, och brukar följa med i dagspressen. Han har förutom sociala reportage också tagit del av utvecklingen i Mellanöstern.

När det gäller församlingsarbetet, så är situationen anorlunda mot när han för sju år sedan bodde i landet. Då arbetade församlingen utifrån en storfamiljsgemenskap i ett stort hus mitt i slummen.

Berätta hur en vardag i Santo Domingo avlöpte!

-Ja vi har först morgonbön och frukost. Sedan brukar jag ofta uträtta ärenden på stan. Hämta posten. Och följa med pappa till domstolen.

Följa med pappa till domstolen innebär ofta ihärdigt arbete med många timmars

väntan för att presentera någon fånges situation. Det kan gälla att få fastställd dag för rättegång eller överklaga någon orättvis dom. Många fångar är inte ens registrerade och är helt hänvisade till någon medmänniskas välvilja för att inte ruttna bort i en anonym fängelsestallvaro. Sebastian berättar också att han följt med på besök i det relativt nybyggda fängelset i Nahayo.

-Det är klasskillnader också i fängelset. Jag var med och besökte en anhängig till en församlingsmedlem. Han delade cell med sex andra. Så träffade vi också en man som låg i en liten skrubb, utan några bekvämligheter. Det är en maffia som styr också i fängelset. Den som har pengar, får alltid fördelar. Korruptionen är svår överallt.

Förutom olika ärenden i stan, domstolen och fängelsebesök, brukade det falla på Sebastians lott att städa gården. Han har också haft tillfälle att läsa en del. Men en stor del av tiden deltog Sebastian naturligtvis i det omfattande församlingsarbetet. Förutom alfabetisering två kvällar i veckan, så samlas man varje kväll till möten. Det är grundläggande bibelundervisning och väckelsemöten.

-Vi har barnmöten med cir-

ka 100 barn hemma på våran gård. Det är biblisk historia, flanellograf och lekar. Det märks verkligen att barnmötena har betydelse. Förr lärde sig barnen mest fula ord i slummen där de bor. Nu sjunger de om Jesus!

Fastän syskonen bedriver både alfabetisering och hälsovård förutom barnmöten, husmöten och väckelsemöten av alla slag veckan igenom, så saknar Sebastian något av just storfamiljslivet:

-Gemenskapen borde bli mera storfamiljsgemenskap, fastslår han. Där anar man mycket mellan orden av den fåordige ynglingen. Det gäller att hitta formen att konkret övervinna de fruktansvärda klasskillnaderna som är så plågsamt påtagliga i fattigkvarteren i Santo Domingo.

När man kommer från ett rikt EU-land, tillhör den vita rasen med möjligheter att få visum till vilket land som helst i världen, då brottas man ständigt med frågan hur man ska övervinna klassklyftorna, hur man ska kunna på ett sant och rättfärdigt sätt demonstrera att alla människor är precis lika mycket värda, återlösas med Jesu dyra blod.

-Det här årets erfarenheter i Santo Domingo är jag glad över.

Sebastian säger inte så mycket mer, men när han på min fråga om planer för framtiden uttalar önskan att tjäna Gud, anar man att elden brinner i hans inre.

Till sist ställer jag frågan vad Sebastian skulle vilja säga till en jämnårig nutidshedning om han får tre minuter på sig. Han funderar litet:

-Jag skulle nog säga Jesus älskar dig och det finns hopp. Det gäller att säga något om Jesus! ■

En skara glada barn som älskar att sjunga om Jesus och gör det gärna och högt!

Foto: Karin Vidén

Som gammal europamissionär upplever jag en viss oro inför innehållet i tidningen Petrus. I 47 år har jag varit med i evangelisationsarbetet i det katolska och religionslösa Frankrike. Jag tillhörde då en av de grenar som nu förenats i Nybygget.

Jag har inte haft tillgång till alla nummer av Petrus, men i de som jag har haft tillfälle att läsa har jag bland annat funnit en lång och utförlig artikel om de katolska nunnorna i Vadstena kloster och nu senast en likaledes lång artikel om svenska katolska ungdomar som nyligen reste till Rom för att träffa påven. Däremot saknas information om våra missionärers arbete i katolska länder, som Spanien, Portugal, Brasilien, Frankrike osv.

Den som i många år varit konfronterad med den andliga nöden i de katolska länderna har väldigt svårt att förstå den positiva och vänskapliga bild som svensk frikyrkopress ger av Påvekyrkan. Jag har aldrig varit "katolikbekämpare". Katolska präster har suttit vid vårt matbord och jag har haft många samtal med både präster och vanliga katoliker. Men det är också sant att den katolska kyrkans attityd gentemot oss protestanter är en bidragande orsak till att frikyrkoförsamlingar i katolska länder ofta stämplas som farliga sektor. Mitt intryck är oförändrat efter 47 år i Frankrike.

De katolska länderna är behövande missionsfält. Okunnigheten om evangeliets verkliga innehåll är skrämmande stor bland folkets breda lager. Det är denna vision som Petrus borde förmedla till läsekretsen istället för den snarare idealiserade bild av katolska kyrkan som ni nu vanligen för till torgs.

Om det är brist på bidrag från missionärerna i de katolska länderna som är orsaken till bristen på information om deras arbete, går det väl an att be dem skriva lite oftare. Och själv kan jag gärna stå till tjänst med någon glimt. För trots att jag är pensionär sedan 5 år är jag tillsammans med min hustru alltjämt verksam i norra Frankrike och Belgien, både med radiomission och hjälp till små och behövande församlingar.

En norsk luthersk missionär, verksam i Latinamerika, skrev för en tid sedan en uppmärksam artikel om mission i katolska länder. Den översattes och publicerades delvis av tidningen Maranata i Sverige och jag sänder med en fotoko-

EUROPAMMISSIONÄR LÄSER PETRUS MED ORO

Insändare till Magasinet Petrus som ännu ej publicerats.
Maranata! förmedlar här vår broders varningar och vädjan.

Några klipp ur Nya Dagens helgmagasin, Petrus, de senaste veckorna.

pia. Detta är en typ av upplysande artiklar som verkligen behövs idag. Ni skulle säkert inte få några problem med att få publicera den också i Petrus.

En annan sak som oroar mig är en bokannons från förlaget Vingården, där bl. a. en bok av Rick Joyner varmt rekommenderas. Författaren påstår sig ha samtalat både med Herren, Jona och Lot. Den troendes gemenskap med den levande Frälsaren är naturligtvis en verklighet, men vanligen upplevs den inte som en synlig uppenbarelse där en dialog sker på samma sätt som mellan två fysiskt närvarande personer.

Och vad gäller GT:s heliga, så befinner de sig i de avsomnades värld och Bibeln innehåller starka varningsord mot alla försök att komma i kontakt med de döda. I en del länder har det sedan länge funnits spiritister, som kallar sig "kristna" och som säger att de bara söker kontakt med stora andliga personligheter i de avsomnades värld, såsom Luther och Calvin, Wesley och John Knox m.fl. Detta är ett ytterst försåtligt sätt att få spiritismen in i kristenheten genom bakdörren. En annan bok från samma förlag bjuder på ett besök i änglarnas skola och det s.k. "reservdelslagret" samt sedan till demonernas tillhåll. Då ni tar in

en sådan annons påtar ni er ett mycket stort ansvar.

Det går inte att komma ifrån det svaret genom att säga att det får förlaget som satt in annonsen svara för. Många läsare av tidningen kan givetvis inte tänka sig att Petrus tar in annonser som lovordar en typ av litteratur som är uppenbart farlig och felaktig. Många saknar kunskap och urskilningsförmåga att själva bilda sig en rätt uppfattning om detta.

En kristen tidning måste ju ha som mål både att varna för villfarelsen och förkunna sanningen. I varje fall tror jag det är otänkbart att någon av Petrus föregångare, varken Evangelii Härold, Missionsbaneret eller Trons Segrar, skulle ha varit med på att göra propaganda för sådan litteratur. En tidning måste ju ha frihet att sova både bland insändarbidrag och annonser. Det skall förresten bli intressant att se om detta mitt inlägg kommer med i Petrus spalter.

Ta vara på det andliga arvet från tider som flytt! Låt er gripas av den missionsvision som förde till att missionärer reste ut för att sprida evangeliets ljus också i halvdunklet i den katolska världen!

Stig Andreasson, Frankrike

Det stora avfallet

INNAN HERREN JESUS GAV sitt liv till en lösepenning, samlade Han sina lärjungar omkring sig på slutningen av Oljeberget och undervisade dem om denna tidsålders karaktär och om tecken och tilldragelser i samband med Hans återkomst och världsdöden.

Allt tättare skall nattskuggan falla över jorden, allt eftersom tidsåldern går sin gång med falska krister, krig, uppror, farso-ter, naturkatastrofer och en sig allt mer förökande laglöshet.

"Och", säger Jesus, "därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna" (Matt. 24:12).

Nu betyder "laglöshet" i detta sammanhang som eljest i Skriften (t ex 2 Tess. 2), avfall från och uppror mot Lagen i egentlig mening, dvs Guds Ord över huvud taget.

Just detta, att man sätter sig över Guds Ord, är särdeles be-tecknande för den moderna tiden. Laglösheten har växt på ett katastrofalt sätt sedan slutet av 1700-talet. Genom demonisk verksamhet och sataniskt inflytande har det stora avfallet mål-medvetet förberetts och vunnit terräng inom allt vidare kret-sar.

Det är andar från avgrunden, som åstadkommit upplösning-en av principerna för statsväsendet och som i stor omfattning ödelagt det ekonomiska, sedliga, äktenskapliga och religiösa livet. Revolutionens ande är icke blott religionslös, den är bit-tert fientlig mot den ende sanne Guden; ja, än mer: den skapar en religion utan Gud. Man dyrkar i stället människan på olika sätt ("humanistreligionen"). - - -

SATAN SER SITT VÄLDE VACKLA, och därför mobilise-rar han alla lämpliga krafter på skilda områden för att fördröja sitt fall och få människorna på sin sida. Hans redan i paradiset givna lösen: "människan sin egen gud, förnekandet av synden som skuld och döden som straff men framför allt utsående av misstro mot Ordet" anammats i tusen olika former av männis-

korna och göres till livsprincip. Satan traktar efter att lägga beslag på kropp, själ och ande för att till slut skilja dessa från Gud. Därför ingiver han människan förtroende till hennes egen kraft, vilket i ordets egentliga betydelse vill säga, att hon stäl-ler sig under hans kontroll.

För var och en som vill se, är det tydligt, att världen för närvarande i särskild grad kännetecknas av en tillbedjan av den mänskliga styrkan. Detta framträder synnerligast i fråga om kroppen i sporttävlingarna framför allt i de furstligt beta-lade boxarnas, våra dagars gladiatorer, blodiga slagsmål inför en hänförd mångtusenhövdad publik; i fråga om *anden* i ve-tenskapliga forskningar på det översinnliga området: psykisk analys och allehanda medel till självutveckling, som syfta till ett frigörande av de slumrande själskrafterna hos människan, t ex hypnotism, suggestion, magnetism, klärvoajans, zoism m m, vilka brukas antingen för återvinnande av kroppens hälsa eller för att skaffa mera ära och rikedom, men även för att tillfredsställa nöjeslystnaden eller det religiösa behovet.

Genom en sådan mobilisering av själskrafter, som till störs-ta delen av människan användas på ett oriktigt sätt, förpestas atmosfären av en invasion av sataniska andar, som uppenbara sig medelst *spiritismens* demonkult. - - -

VI SKOLA NU FRAMHÅLLA några fakta, som visa, att av-fallet fått ett förfärande rum och en väldig omfattning även i den stora folkvärlden.

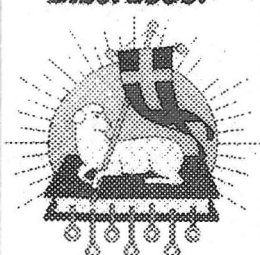
Demonkulten i form av spiritism har, som vi sett, trängt ige-nom i en kolossal omfattning.

Människoförgudningen blir allt mer framträdande. Man dyr-kar mänsklig kraft och mänskliga prestationer, och människo-tankar spelas ut mot Guds i Skriften uppenbarade eviga san-ningar.

Människoförgudningens tidstecken märkes icke av kyrkor-na, ty dessa befinna sig i djup sömn. Men det är, som D M Panton framhåller, det olycksdigaste, som blivit sett på jor-den - väldigare i omfång än t o m det väldiga världskriget. Här är det icke blott fråga om negativ otro, utan släktet förbe-redes till den lidelsefulla dyrkan av Antikrist. Världen skall få se den fruktansvärda förvillelsen, att en människa sättes i Guds ställe.

Ur *Kristis tillkommelse och världsfulländningen* av Oscar Haglund Förlaget Filadelfia, 1929

Kan man lita på
Bibel 2000?

Synpunkter på Bibelkommissionens
översättning av Bibel 2000 och NT 81
av Sverre Johnsen

Ny bok!

Kan man lita på Bibel 2000?

Många har funderat över Bibelkommis-sionens nya bibelöversättning - Bibel 2000. I denna bok *Kan man lita på Bi-bel 2000?* får vi god hjälp och informa-tion om vad denna bibelöversättning står för.

Jämförelser görs mellan Bibel 2000 och Svenska folkbibeln översättning. För-fattaren tar upp Bibelkommissionens syn på bl.a. Jesu gudom, gammalttestament-

liga profetior om Messias och frälsning-en. Redan i 1 Mos 1:2, där tidigare över-sättning skriver "...och Guds Ande svä-vade över vattnet." vrider Bibel 2000 till gudsbegreppet och säger att "...en guds-vind svepte fram över vattnet."

Kan man lita på Bibel 2000? pekar på många citat som visar att Bibel 2000 ger oss en annan gudsbild. Den är utgi-ven av förlaget *Dragen ut*, Borås.

Text: Emanuel Johansson

Det var med stor spänning och förväntan jag körde på färjan i Stockholms tegelhamn måndagen den 28 augusti.

Där började resan, som först gick till Kaloga i Ryssland och som fortsatte hit till Kirgyzistan.

Tidigt på tisdagsmorgonen körde jag och Vova iland i Helsingfors, och den gamla Volvon, som våra ryska vänner köpt för en ringa penning, skulle föra oss de 140 milen till Kaloga. Det tog några timmar att komma igenom den ryska tullen, men c:a 30 timmar senare kom vi fram välbehållna.

I Kaloga blev jag väl mottagen av syskonen och jag kände mig som hemma direkt. Under de två veckorna jag tillbringade där lärde jag känna syskonen och församlingens arbete där. Fottvagning och det där med heliga kyssar är sånt man inte riktigt är van vid, men det gick det med!

Nåväl, torsdagen den 14 september bar det iväg igen, österut mot landet Kirgyzistan. Med bergskedjan "världens tak" i söder, den Kazakiska höglandsstappen i norr och i öster saltvattenssjön Izukul med sina 702 meters djup bredvid bergen "Tien Shan" med en högsta topp på 7432 m som gränsar till Kina. Det är det som kallas Kirgyzistan. Styret sägs vara demokratiskt och presidenten har Schweiz som förebild i sitt regerande. Trots det, är demokratin inskränkt och presidenten har mycket att säga till om. T.ex. är media i hög grad styrd.

Landet har ett av världens lägsta Bnp/inv och många kirgyzier får nöja sig med ett mål mat om dagen. I övrigt är det te som gäller. Det var alltså dit jag åkte, först med bil till Moskva och därefter flyg till huvudstaden Bishkek.

När jag köpte flygbiljetten, fick jag information om att jag inte behövde något extra visum för att åka hit, det bekräftades sedan också av polismyndigheten i Kaloga. Men när jag tjeckade in på flygplatsen behöll tullen mitt ryska visum. Väl framme i Bishkek blev jag utan visum siste man i passkontrollen. Efter en stunds dividerande fick jag visering för en månad, även om de nog tog ut en för hög kostnad. Serick och Kolja mötte mig utanför flygplatsen och körde mig direkt de nio milen till Tokmok, den plats jag bor i under tiden jag är här.

Första helgen firades en speciell församlingshögtid för den skörd Herren låtit växa i år. Hela söndagen var vi samlade ute i det fria, lovade Gud, sjöng, lyssnade till vittnesbörd och åt förstås. Det där med att äta är ganska väl ungefär som vanligt, men ska man äta på kirgyziskt vis, så äter alla ur en och samma tallrik, gärna utan bestick.

Församlingen här i Takmok har en stor byggnad där möten och sammankomster av olika slag hålls. Där finns också kontor och en liten musikstudio. Nära intill finns ett

Emanuel på skördefest i Tokmok, Kirgyzistan. "Man samlas för att tacka Gud för årets skörd och äter av densamma."

lager med kläder och skor man fått genom hjälpinsatser från väst. I samma hus driver församlingen en liten men väl anlitad bilverkstad.

Tyngdpunkten läggs vid bibelskolan dit elever från hela landet och grannländerna kommer för att skickliggöras till vidare tjänst. Församlingen är en evangeliserande församling, och t.ex. fängelseanstalter låter man inte vara ifred, men dit får tyvärr inga utlännningar komma. Församlingen har också en gård uppe i bergen dit jag efter några dagar i Takmok fick komma. Hugga ved, plocka potatis, bära virke och mjölka kor är sånt jag trivs väldigt bra med. Att sen få pröva fiskelyckan i forsken och bergsklättra till häst, gjorde det hela till en riktig fest.

Jag har också fått vara med på en evangelisationsresa till Tjolpon-ata vid den stora sjön Izukul. Uppläggningsen var ungefär som en vanlig mötesresa hemma. Syskonen på plats hade förberett med att dela ut lappar och sätta upp affischer, därefter hölls möten i en hyrd biosal.

Trots att predikanten var från USA, förkunnades ett enkelt evangelium och många människor gick fram för att motta frälsning. En del blev också helade från sjukdomar. En av dem som gick fram för att vittna om sitt helande, var en gammal gumma från Kazakstan. Hon hade inte riktigt hängt med i vad som sades, och på frågan vem som hade helat henne, trodde hon att det kanske var Mohammed. Missförståndet tillrättalades snart, då hela den församlade skaran ropade "JESUS".

Nu är jag tillbaka i Takmok och vad som mer kommer att hända under min vistelse här vet jag inte riktigt. Inte heller vet jag vad som kommer att ske i framtiden, vad gäller Kirgyzistan. En sak är säker; skörden är mycken och behoven är stora. Religionens ok ligger ungt över folket. En blandning av shamanism och Islam, där ockultism, vidskepelse, spådom och mörka krafter har fritt spelrum, förörkar och vill skymma det sanna ljusets evangelium. Men Gud är mäktig.

Var med och bed för Kirgyzistan! ■

Teater eller verklighet

Vart tog Guds härlighet och människans salighet vägen – är det numera bara teater och skådespeleri som gäller?

Vad är det som föranleder dessa tankar undrar du. Tre lördagar har jag i TV2 sett ett s.k. kristet program "Minns du sången". Visst minns jag sångerna, men vad jag kommer ihåg, så minns jag inget "teateri" eller skådespelande.

När jag som novis mötte väckelse-sånger innan jag var omvänd, var det som människorna var fyllda av i hjärtat och strålade ut som grep mig och gjorde mig till en sökare för att finna Gud och sanningen. Det var enkla människor ur alla samhällsgrupper – alla förenade i en ande.

Men idag ser jag något annat som serveras. Kvinnorna är modedockor, hela palettens färger i ansiktet och kläder som ingen vanlig arbetare har råd med. Sångerna uppförs också mycket proffsigt.

Associerar till en bok skriven av Gustaf F Jonsson "Brinnande hjärtan" J.A. Lindblads förlag 1948:

"Gudstjänsterna blir konstnjutningar istället för andliga sammankomster".

Barbro i aktion på väckelsemöte, där allt "teateri" är överflödigt.

Det behövs ingen andlig kraft bara de yttre sinnena tilltalas. Är det så vi vill ha det idag eller ska vi återvända till den första kärlekens brinnande glöd?

Vad kan ytliga ord med dess ytliga yttringar hjälpa en människa? Ytligheten gör det ännu svårare och blir ofta ett hinder för att en människa ska nå fram till sanningen.

Läs i 2 Kon. 9:30 och se hur det kan gå till.

Jehu lät sig inte luras av Isebel, trots att hon till sitt yttre gjorde sig oigenkännlig. Jehu såg vad som bodde i henne och gjorde slut på henne innan han gick in och åt. Isebel hade dödat tillräckligt många Guds tjänare och trodde att hon skulle förleda Jehu, men

han såg bakom den sminkade fasaden vem hon var.

Ser vi idag bakom de fina fasaderna som är översminkade? Kan man måla över avfälligheten?

Herren sänder profeter som avslöjar. Guds rena ord och den helige Ande är vår vägvisare.

Smorda vittnen som inte frågar efter välfärd, utan går när Herren kallar läser vi i Matt. 10:9-10 och Luk. 10:4-7

Herren förser sina smorda vittnen med vad de behöver för att kunna tjäna honom. Men den som är lejd och inte kallad av Herren han kräver hög lön och är oftast inte nöjd ändå. "Låt vår lön, bli stjärnor i himlen".

Barbro Schröder

Vi är gäster

I min släkt finns en förebedjare. En moster, som är 92 år gammal. Hon blev frälst på 30-talet i pingströrelsen. Det är ett av skälen till att jag och min mor blev frälsta förra sommaren på konferensen, som Maranatavännerna har varje år.

Min mor har nu fått flytta hem till Herren. Saknaden är mycket stor, men jag vet att vi skall få mötas igen en gång.

Vilken tröst vi har, vi som är frälsta!

De som lever i världen utan hopp,

tror att skilsmässan är evig, men Bibeln säger annorlunda. Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst och hava evigt liv. Slutmålet för oss som tror, är himmelen, vare sig vi dör eller möter Jesus på skyarna. Han har sagt att han skall komma igen. Min största önskan är att alla människor skall bli frälsta. Denna önskan har jag gemensam med Gud.

Ty så mycket älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.

Vi är gäster och främlingar här på jorden, himlen är vårt rätta hem.

Börje Hoff

Börjes mor Sally döps av Folke Jacobsson hösten 1999.

Då lovsången bröt fram

Ur boken *Möte med det övernaturliga*
av Stig Andreasson

För en del år sedan blev vi helt oväntat kastade in i en befrielse kamp för en ung kvinna som på grund av olika orsaker blivit intagen av demoniska makter. Vi kände att vi behövde förstärkning från en grannförsamling och ut över kvällen var omkring femton troende samlade för att hjälpa oss i bönekampen. Inte anade vi då att kampen skulle fortsätta ända till klockan ett på natten, alltså i tolv timmar! Ännu mindre anade vi att detta skulle återupprepa sig tre nätter i rad.

För alla som var med blev det klart att vi stod inför ett mycket allvarligt fall av demonbesättning. Många av yttringarna som vi blev vittne till påminde starkt om det som omtalas i vårt Nya Testamente. Den unga kvinnan, som vi kan kalla fröken V var för det mesta i ett tillstånd av trans och talade då med en helt annorlunda röst. Stämman som talade i och genom henne hånade Gud, smädade hans församling och hotade oss som bad för hennes befrielse.

Vi hade aldrig förr hört och sett ett så tydligt fall av demonbesättning. Därför blev vi allesammans åtskilligt uppskade. Vi hade visserligen läst i evangelierna att onda andemakter kunde tala genom sina offer. Men att uppleva det så konkret var trots allt något helt annat.

Känslan av vår egen hjälplöshet gjorde oss beroende av de vapen som Gud har gett sin församling. Som aldrig förr upptäckte vi hur mäktiga dessa vapen verkligen är. Bönen i Jesu namn och Guds Ord verkade på andemakterna som bomber och granater på en fientlig armé. Vi märkte att andarnas motstånd blev

svagare och att de blev mer och mer oroliga på grund av den ihärdiga bönen. Några fler av de troende kom för att hjälpa oss i bönekampen så snart de var fria från sina arbeten. Varje gång detta hände, märkte vi att det verkade nedslående på demonerna och de klagade då över "förstärkningen". Tänk, att några enkla och till synes obetydliga kristna, som kom för att be, kunde skapa panik bland demonerna! Kunde vi alltid se fiendens reaktioner inför den kristna församlingens böner skulle vi utan tvekan få större tro på bönenas makt. Då skulle vi också få uppleva en förnyelse av bönesamlingarna.

Med jämna mellanrum kom fröken V ut ur transen och tillbaka till sitt normala sinnestillstånd. Då blev hennes stämma helt normal igen och då satt hon där i soffan, medtagen och förtvivlad. Hon liknade mest en stackars vingklippt fågel där hon satt, suckande och klagande: "Jag blir aldrig fri! Jag kommer aldrig ut ur detta!"

Så gott vi kunde försökte vi då att uppmuntra henne genom att tala om Jesu makt. Men så fort vi startade böneoffensen igen, föll hon på nytt i trans och andarna övertog hennes personlighet. Då började motståndet mot Gud, hatet och smädelseerna att forsa ut av henne igen. Hon var två fullständigt olika personer, beroende på om hon var i trans eller i normalt, medvetet tillstånd.

Men nu var de onda andarnas tid ute. I Jesu namn kunde de drivas ut. En efter en och under höga rop för demonerna ut, medan den

unga kvinnans kropp skalv och skakade. Ibland hände det, precis som i evangelierna, att andarna bad om att få slippa fara ned i avgrunden. Ett stycke ut över den tredje natten skedde befrielsen.

Fröken V var då mycket trött och medtagen, men fri från de makter som hade infiltrerat hennes personlighet och tidvis fört henne in i detta mystiska trans-tillstånd. Runt omkring henne satt ett femtontal förebedjare. De var trötta de också, men de strålade av glädje och salighet. De hade redan börjat sjunga lovsånger, trots den sena nattliga timmen. De hade sett Jesu makt på ett så konkret och påtagligt sätt, att de bättre än någonsin förstod vad de verkligen ägde genom tron på Jesus Kristus och hans frälsningsverk.

Detta var på lördagsnatten. Efter en stund måste vi ju trots allt sluta med lovsången för att få tid till lite sömn. När klockan var bortåt halv tre på natten stupade vi alla tämligen utmattade i säng. Varken min kollega i grannförsamlingen eller jag själv fick tid att förbereda någon predikan till söndag förmiddag. Jag tog min tillflykt till ett gammalt utkast över temat "Jesu makt". Vi fick ett härligt möte. Det gamla utkastet blev explosivt trots att predikanten var trött.

I den lilla skaran av åhörare skymtade vi några nya ansikten. Alla kände behov av att tacka och prisas Gud. När den siste hade slutat, började den förste om igen. Lovprisningen ville liksom aldrig ta slut. Hela atmosfären var liksom renad och förnyad.

Min kollega i grannförsamlingen tog inte som jag sin tillflykt till ett gammalt

utkast. Han gick helt enkelt upp i predikstolen och berättade om nattens händelser, så att de som inte varit närvarande kunde få höra om fröken V:s befrielse. Tidigare hade det varit totalt omöjligt att införa fri bön i den församlingen. Den unge pastorn hade försökt, men bara fått ge upp. Istället hade man infört några tysta minuter med stilla orgelmusik.

En sådan stillhet behöver inte alls vara förkastlig, men här hade den blivit en ritual, som upprepades varje söndag och som ingen kunde ändra på. Den här söndagen sprack emellertid den gamla ritualen. De femton troende, som hade deltagit i nattens bönekamp och sett Jesu befriande makt, kunde helt enkelt inte tåla. De började spontant att prisa Gud den ene efter den andre. Det blev en "sensationsell gudstjänst" som pastorn själv uttryckte det.

En tid senare hade vi en enkel bönesamling i vår lilla pionjärförsamling. Vi var omkring ett dussin personer samlade i en liten lägenhet. Efter bibelläsningen böjde vi alla knä, några vid en soffa, andra vid stolarna runt bordet. Fröken V var också med i den lilla gruppen.

Efter att några av de närvarande hade bätt och lovprisat Gud, började också hon att tala med Gud. Men plötsligt gick hon över till att sjunga på ett främmande språk. Hon sjöng på en mjuk och vacker melodi, som ingen av oss någonsin hade hört. Sångens innehåll var obegriplig för oss alla. Men så i ett nu började hon sjunga en uttydning av sången, alltjämt på samma melodi och på renaste franska. Och inte bara det. Varje me-

ning rimmade med den föregående och blev till den skönaste poesi. Ja, det var så vackert och så gripande att intet öga var torrt bland oss som fick höra denna underbara sång.

Sången som vi lyssnade till var en lovsång till den Frälsare, som hade gjort fröken V fri från satans slaveri och tyranni. Jag blev fullständigt hänryckt. Spontant gick mina tankar tillbaka till befrielsekampen, när fröken V likt en vingklippt fågel satt där i soffan och stönade: "Jag blir aldrig fri." Nu tyckte jag hon liknade en fågel som på starka vingar svingade sig uppåt och lovsjöng den store Befriaren, som hade löst henne från fågelfångarens snara. Ja, verkligen - snaran var sönderripen och fågeln var fri!

Det var underbart att så konkret och på nära håll få bevittna Jesu befriande makt. Men det var också underbart att få uppleva den spontana lovsång och glädje som blev följden av detta. Tänk, att Gud måste föra en plågad själ i kontakt med en kristen församling för att de troende där skulle få se Jesu makt och börja lovprisa Honom! Och tänk att få lyssna till en verkligt andeinspirerad lovsång från den person som Herren hade löst från satans tyranni! Det är något vi aldrig glömmet.

Det som jag nu har berättat om hände flera år innan kristna församlingar började med "lovsångsseminarier" och insättning av utbildade "lovsångsledare". Vi kände heller inte till den speciella "lovsångsteologi", som dök upp först många år senare.

Kanske några, som idag känner till allt detta, menar att vi på den tiden inte hade någon lovsång i församlingarna. Men det

är sant vad någon skrev nyligen att "*lovsång är inte en sångstil och kommer inte från Amerika*." Nej, Gud vare lov!" Den äkta, andefödda glädjen och lovprisningen har sitt ursprung i den helige Andes liv och kraft.

Att mycket av det som idag går under namnet "lovsång" är en speciell sångstil kan naturligtvis inte förnekas. För inte så längesen läste jag förresten i en kristen tidning att några ägnade sig åt "pop-lovsång". Ingen vill väl förneka att "pop" är både en sång- och musikstil.

En sådan lovsång måste då nödvändigtvis ha med sångstil att göra. Men nu talar vi om den spontana glädjen och lovsången som bara den helige Ande kan skapa. Den kan förvisso ta sig olika uttryck i olika miljöer och kulturer. Men den har alltid en övernaturlig dimension för den hör samman med andeuppfyllelse. Det sägs ibland i vår tid att lovsång driver djävulen bort. Jag tror nog att fienden ogillar både bön och lovsång då den är äkta och andemättad.

Men jag måste säga, att det var inte mycket lovsång medan befrielsekampen för fröken V pågick. Då var det kamp och nöd. Kraften som förde till seger var alltså inte lovsången. Det var uthållig bön och framför allt var det kraften i Jesus namn och i Guds Ord som tvingade fienden till reträtt. Det var då den kraften uppenbarades som lovsången bröt fram! Det finns säkert ingen speciell sångstil som driver djävulen bort. Men då Guds folk går in i bönekampen och då Guds Ord får makt över själarna, då löses band och länkar och då förändras den andliga atmosfären. Det är då den andefödda lovsången bryter fram. ■

Ny bok!

Möte med det övernaturliga

Missionär Stig Andreasson har gjort många skiftande andliga erfarenheter under sina många år i Frankrike, där han kämpat med religiösa krafter av katolsk och ockult karaktär.

Berättelserna i boken *Möte med det övernaturliga*, som nu kommit ut på svenska, är både trosstärkande och tjänar som "varning för den våg av ockultism som berör hela den västli-

ga världen idag", som han skriver i presentationen. "Det övernaturliga och okända är föremål för ett stigande intresse hos vår tids människor. Vid vissa tillfällen är mötet med det övernaturliga inte en god upplevelse."

Boken innehåller 21 kapitel, 152 sidor och har getts ut av *Elias* förlag, Norge.

Möten och konferenser

Församlingens bibeldagar med församlingens lärare

— 4 - 7 januari 2001 —

*"...de voro
alla församlade
med varandra"*

•Bibelstudier •Seminarier •Samtalsmöten •Väckelsemöten

Medv: Tage Johansson, Hans Lindelöw, Robin Widén
tillsammans med församlingens övriga vittnen.

Plats: Bällsta MissionsCenter, Bromma Info: 08-98 56 83

*"Den hemlighet som ligger här är stor
- jag talar om Kristus och församlingen"*

Möten varje vecka på Bällsta MissionsCenter:

- Tisd 12 & 19 Bibelstudium
- Torsd 19 Bön och bibelläsning
- Lörd 19 Troendemöte
- Sönd 11 Guds Ords förkunnelse
- 18 Väckelsemöte!
- Vard 12 Bön och bibelläsning

Adress till möten och konferenser:

Bällstavägen 100, Bromma,
Stockholm.

Kommunala färdmedel: Buss
112 el. 113, hållplats Solvalla.

För mer information:

Tel. 08-98 56 83

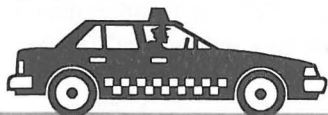
Mail: moten@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

Maranataförsamlingens postgiro: 44 10 05-6

**BÄLLSTA
TAXI**
Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

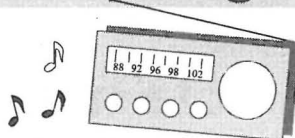
**Arlanda-
Sthlm
350:-**

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Radiosändningar

Stockholm, 88 Mhz

- Dagligen 8.00-8.30
- Månd. 18.00-19.00
- Onsd. 19.30-20.30

**NYHET! Lyssna direkt i hela världen
via internet på Maranatas hemsida!**

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd. 20:30-21:30

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd. 21.00-22.00

Möteskassetter

Urval fr bibelskolan 2000

Lö 001007

- ☐ 16.00 Tage Johansson
- ☐ 19.00 Informationsmöte

Sö 001008

- ☐ 11.00 Staden på berget. Tage Johansson

Ti 001010

- ☐ 19.00 Ruts val. Nixon Issangya

On 001011

- ☐ 12.00 Guds Hus. Hans Lindelöw

To 001012

- ☐ 12.00 Robin Widén

Fr 001013

- ☐ 12.00 Värld i upplösning. Mikael Eliasson

Lö 001014

- ☐ 19.00 Missionsmöte. Berno Vidén m. fl.

Sö 001015

- ☐ 11.00 Yngve Stenfelt

Ti 001017

- ☐ 12.00 Rättfärdiggörelsen. Robin Widén
- ☐ 19.00 Berno Vidén

On 001018

- ☐ 12.00 Uttåget ur Egypten. Hans Lindelöw

Tor 001019

- ☐ 12.00 Andens liv. Stig Andreasson
- ☐ 19.00 Jesu tillkommelse. Stig Andreasson.

Fr 001020

- ☐ 12.00 Världens makter. Mikael Eliasson

Lö 001021

- ☐ 16.00 Informationsmöte. Stina Fridolfsson m fl

Sö 001022

- ☐ 11.00 Berno Vidén

Ti 001024

- ☐ 15.00 Jesu namn. Hans Lindelöw
- ☐ 19.00 Fly världen! Berno Vidén

On 001025

- ☐ 12.00 Andens boning. Tage Nilsson
- ☐ 15.00 Vapenrustningen. Tage Nilsson

Tor 001026

- ☐ 12.00 Enhet o mångfald. Stig Andreasson

Lö 001028

- ☐ 19.00 Väckelsemöte. M Hafsaht, K Roos

Sö 001029

- ☐ 11.00 Yngve Stenfelt
- ☐ 19.00 Väckelsemöte. Kjell Roos m.fl.

Må 001030

- ☐ 12.00 Ett annorlunda folk. Berno Vidén
- ☐ 15.00 Guds verk. Kjell Roos

Ti 001031

- ☐ 12.00 New Age I. Stig Andreasson
- ☐ 15.00 New Age II. Stig Andreasson
- ☐ 19.00 Jesu seger. Yngve Stenfelt

On 001101

- ☐ 15.00. Andens liv. Tage Nilsson

Tor 001102

- ☐ 12.00 Församlingen. Kjell Roos
- ☐ 19.00. Guldkalven eller...? Berno Vidén

Fr 001103

- ☐ 15.00 Ett avskilt folk. Tage Johansson

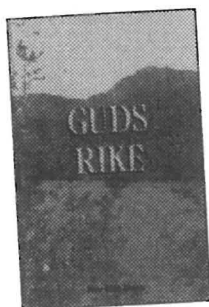
Lö 001104

- ☐ 15.00 Informationsmöte. Den nya lagstiftningen. Berno Vidén m fl

Sö 001105

- ☐ 11.00 Tage Johansson, Yngve Stenfelt
- ☐ 15.00 Missionen i Santo Domingo.

Böcker Alla böcker av ARNE IMSEN 50:- + porto

Ännu en bok med Arne Imsens undervisning!

I slutet av 1970-talet hade Arne Imsen en serie bibelstudier om Guds rike. Denna undervisning motiverade en grupp föräldrar att börja hemundervisning med sina barn, och inspirerade församlingens syskon att tillsammans skapa försörjningsmöjligheter. Dessa bibelstudier som nu presenteras i skriften "GUDS RIKE", är aktuella än någonsin!

76 sidor, 50 kr

Vedergäll Babylon

Bibelstudieserie över Babylon och skökan i Uppenbarelsebooken.

Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian

2:a upplagan - kompletterad med citat ur skrifter om Bibeln och homosexualitet.

Kärleksfull aga eller kränkande misshandel

Ny reviderad upplaga. Aktuell apropå krisstödsutredningen (SOU 1998:113)

Bannlyst Frihet

- Fallstudie över missbrukad mediamakt

De publicistiska metoderna att avrätta en väckelserörelse avslöjas och dess konsekvenser dokumenteras.

Från död till liv

Predikosamling från 1970

Fruktad frihet

Tillbakablick, klipp och kommentarer kring Maranataväckelsen fram till 1970

Sångkassetter

Alla kassetter 30:- + porto

Liveinspelningar:

- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Himlen jublar!
- ☐ Den dubbla strömmen!
- ☐ Om du frågar om min glädje
- ☐ Jesus kommer!
- ☐ Det gamla evangeliet

Studioinspelningar

- ☐ Sjungen syskon under vägen! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Jesus förlöste min själ! Solo-, duett- och församlingssång
- ☐ Sjung en Hallelujasång! Pilgrimsskolans barn sjunger
- ☐ Jesus lever. Hans Lindelöw sjunger egna sånger.
- ☐ Un canto de gratitud. Sång på spanska av Belkys Rodriguez
- ☐ He's all I need! Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.

Adress

Bällsta Media Center

BOX 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08- 98 56 83

Fax: 08- 98 21 39

E-mail: bmc@maranata.st

Hemsida: www.maranata.st

**Välkommen med din gåva till
litteraturmissionen!
Pg 495 46 24 - 5**

Månadens kassett

Årsprenumeration 250:-

Väckelsemöten - Bibelstudier - Radioprogram

"Låt Kristi Ord rikligen bo ibland eder!"

Vill Du varje månad ha inspelningar från Bällsta MissionsCenter direkt hemsänt?

Du kanske är hindrad av geogra-

fiska eller andra omständigheter att vara med i mötena. Därför vill vi på detta sätt hjälpa dig att ändå få ta del av undervisning, sång och vittnesbörd m.m.

Möteskassetter

Alla möteskassetter 10:-/st + porto

(OBS! En del möten 2 kassetter)

"Det är saligt att samlas i tron!"

Alla möten på Bällsta MissionsCenter finns inspelade på band. Bibelstudier, väckelsemöten, informationsmöten, Guds Ords förkunnelse osv.

I tidningen Maranata kommer vi ofta att ha listor över möten från konferenser och bibelskolor, du kan också beställa förteckningar.

www.maranata.st

NYHET! Lyssna på Radio Maranata i hela världen via internet på hemsidan!

Allt material från BMC finns också utlagt på vår hemsida.

HOTELL

**1/2 landningsbana
från Bromma flyg!**

E. **595:-** inkl frukost
D. **715:-** inkl frukost

Bällstav. 100, Bromma (vid grind B)

08-627 55 55

-För prisets och miljöns skull!

Gör så jag kan se!

Appell av Asta Olausson

Berättelsen om den blinde tiggaren som satt utanför Jeriko, har talat till mig. Det står så här i Markus evangelium 10:46-52: De kom till Jeriko. Och när Jesus lämnade staden tillsammans med sina lärjungar och en stor folkskara, satt en blind tiggare vid vägen, Bartimeus, Timeus son. Då han fick höra att det var Jesus från Nasaret som kom, började han ropa: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!" Många sade till honom strängt att han skulle tåga. Men han ropade ännu högre: "Davids son, förbarma dig över mig!" Jesus stannade och sade: "Kalla hit honom!" Man gjorde det och sade till den blinde: "Var vid gott mod. Stig upp! Han kallar på dig." Mannen kastade då av sig manteln, sprang upp och kom fram till Jesus, och Jesus frågade honom: "Vad vill du att jag skall göra för dig?" Den blinde sade: "Rabbuni, gör så att jag kan se igen!" Jesus sade: "Gå, din tro har frälst dig." Och genast fick han sin syn och följde Jesus på vägen.

När jag läser det här, sätter jag in det i den situation jag en gång var i. Bartimeus satt som en blind tiggare utanför syndens stad. Han hade levat i Jeriko och kanske bränt ut sig själv i synden. Han hade mättats av syndens tillfredsställelse och vad som denna värld kan ge. Han hade sett det som glittrar och glänser i syndens stad och så hade han blivit utbränd. Han hade gett ut alla sina resurser. Det fanns ingenting kvar. Och nu satt han utanför staden som en utslagen och hade inte längre något hopp. Inget ljus, ingenting av något värde.

Säkert hade han någon gång hört vittnesbörd om Jesus, medan han befann sig i Jeriko. Någon hade berättat om Mästaren som kunde hjälpa den arme, den utslagne, den som ingenting hade kvar. Och nu fick han höra att denne Jesus skulle komma vägen förbi. Det var hans enda hopp. Och då ropade han: "Jesus, förbarma dig över mig!" Det fanns ingenting annat att göra än att ropa till Jesus: "Förbarma dig över mig."

Det fanns en rik man som sa: Vad ska JAG göra för att bli frälst, JAG har hållit alla buden. Den här blinde mannen hade ingenting att presentera av egen förmåga längre. Och så sa Jesus, då han hörde ropet: "För honom till mig!"

Det finns ett uttryck just i Markus evangelium som jag fäst mig vid. Det står att han kastade av sig manteln. Jag har någonstans hört att manteln är bilden på egen kraft. Den är som ett skydd man har där man broderat sin egen glans och allt det man förmår i egen kraft. Om någon uppträdde utan mantel, sade man att han var naken.

Just detta att den blinde mannen kastade av sig manteln, säger därför så mycket.

När man ska komma till Jesus, då måste man kapitulera, ge upp allt sitt eget. Och när man kommer till Jesus, säger han: "Vad vill du att jag ska göra dig?" Den blinde mannen sa: "Gör så att jag kan se igen. Gör så att jag får ett hopp, ett ljus, en strimma av det livet kan ge. Och Jesus säger: Gå, din tro har hjälpt dig! Så fick han sin syn tillbaka och följde Jesus.

Jag minns hur det var då jag blev frälst. Jag ställdes inför den korsfäste Jesus. Då var jag tvungen att antingen måste säga ja till Jesus den korsfäste, och ge upp mitt eget liv, eller så stod jag med i hopen som ropade korsfäst, korsfäst. Men när jag sa ja till Jesus, då öppnades himlen. Då fick jag min syn, då kunde jag se bortom de ting som världen kan presentera.

Det gäller för oss var och en att vi måste kapitulera inför Jesus. Detta gäller vid varje trossteg, varje avgörande. Man måste kasta sin egen mantel, överlämna sig åt Jesus och säga ja till honom. Då smörjer han vår tros ögon så att vi kan se bortom de ting som synas. Vi kan se ända in i himlen, och hoppet blir levande.

Tack Jesus, att du är densamme idag, och möter varje människa som ropar till dig om förbarmande!